

BARLABOR

BARLABOR

/72 alkotás, Molotov és a ráadás/

Dr. Kotász Könyvkiadó
Piliscsaba, 2024

GYÖRE BALÁZS
ajánlója

*Ha megérintem, több leszek tőle.
Ha nézem, több leszek tőle.
Ha olvasom, több leszek tőle.*

Benne vagyunk a könyvben.

Együttműködés: együtt is vagyunk, külön is vagyunk.

*Becsületes műfajok.
Külső és belső.
Mozgás és megállítás.
Nincs hízelgés.
Folyamatos küzdés.*

A számok növekednek, mégis az Egy(etlen) felé haladunk.

Eggyé váltunk: könyv (is) lett belőlünk.

© Barnás Márton, 2024
© Györe Balázs, 2024
© Györgyi Csaba, 2024
© Hajdú Márk, 2024
© Horváth Kinga, 2024
© Labancz Eszter Csenge, 2024
© Labancz István, 2024
© Dr. Kotász Könyvkiadó, 2024

Kik vagyunk mi?

A BARLABOR 2015-ben lett alapítva BARnás Márton és LABancz István által.

Ez egy alkotói közösség, ahol versfilmeken, filmetűdőkön és (vers)fotókon keresztül elsősorban Barnás Márton író munkásságát mutatjuk be a magunk eszközeivel.

Jelenleg ötven alkotjuk a csapatot:

Barnás Márton – író/újságíró, **Hajdú Márk** – előadó/színész,
Horváth Kinga – előadó, **Labancz Eszter Csenge** – író és
Labancz István – rendező(asszisztens), videós.
Györgyi Csaba író 2022-23-ban erősített minket.

*„Ez pedig az első könyvünk, fogadják szeretettel
a barlaborok alkotásait.*

*Külön köszönet a segítő fotókért: Labancz Dóra Lillának,
Labancz Krisztinának, Labancz Tündének,
Labancz Tamásnak és Labancz Zsófiának.*

*Hálával tartozunk Bálint Tibor logó/graphic designernek
eddig és a jövőbeni munkáival kapcsolatban és köszönjük
a Dr. Kotász Könyvkiadónak, hogy mindezt leírhattam!*

*Örök hála Lukács Gabi énekesnő
és tai chi és chi kung oktatónak,*

*aki folyamatosan példát mutat(ott) nekem kitartásával!
Köszönöm Vashegyi Éva általános iskolás tanárnőmnek...
... és a Szüleimnek az eddigieket és azt is, ami ezután jön!”*

– Labancz István

Honlap: <https://www.barlabor.hu/>

1. Könyves köszönet

Már nem is emlékezett Klaus mindenre oly tisztán, hogy mikor, hol kezdődött bármi jó az életben, mert minden annyira jelen van napjaiban, sorsa alakulásában, akár egyetlen írásában is (mert író is lett az életművész), mintha az idő kezdetétől lenne a Barlabor (Klaus Molotov hetvenkedett is vele, meg Luival, hogy azért ez nem semmi, így, s még mintha az elején járnának valami komoly, díjazott történetnek), mely évek óta erősen meghatározza sokak kreativitását, kedvét. Alkotásokat, kapcsolatokat. A Barlabor meghatároz minket, alkotókat, olvasókat, szokta mondogatni Molotov. A Barlabor pályáján fontos mérföldkő e könyv, melyet adott esetben bárki kezében tarthat. Nekem egyébként fotografikus memóriám is van, mondta büszkén Klaus, de az infó senkit sem érdekelt. Mikor Molotov már ünnepelt író volt, betévedt egy szimpatikus kortárs alkotó, bizonyos B. Márton irodalmi estjére, aki éppen pár kedves szót intézett a megjelentekhez, s végül, zárásként ezt mondta (mintha Molotov szájából vette volna ki a szavakat...):

Mindenkinek köszönök mindent.

Köszönöm Istennek, feleségemnek, lányomnak, hogy oly régóta értelmet adnak mindennek az életben, alkotásban. Legyen így továbbra is.

2. A B-terv

Nem fárasztanék senkit azzal, hogy egészen pontosan mi a tervem. Csupán annyit jegyeznék meg nagyon halkán, s tulajdonképpen a legapróbb betűkkel írva, hogy az abc (merjünk nagyot álmodni: ABC) minden betűjére van tervem. Különb is, van nekem ez a nagyon kedves barátom, akiről senki nem tud semmit, sőt, még én sem, nem találkoztunk soha, nincs is egymáshoz úgy közünk, ahogy a barátoknak szokás. Mégis, a szó valami nagyon fontos értelmében jobb barátom ő a legjobb barátomnál. S ilyenkor végtelenül kedves Feleségem felemeli hangját, nem létező arcomon pedig ekkor csattan először a valóságban valószínűtlen formát öltő pofon. Természetesen egy szavamat se higgyék el, gyakorló férfiként, íróként fenytésre szorulok, ez tény, de Nejem tenyerével simogat, szavaival cirógat, s csak én büntetem magam önmagamban (esetleg a barátom szívében) jelenlétemmel. Vagy egyáltalán: létemmel, ajjaj.

Szóval. Arról van szó, amit Feleségem joggal nehezményezhetne. Nevezetesen: a férj legjobb barátja a feleség. Mármost a férj jobbik fele. Feleségem az én jobbik felem. A feleség. A teljesség-feleség. Ami két ember szerelmében, vagy épp barátságában valósul meg. Feleségemet mindig megnyugtatom, ne haragudjon az én kedves barátomra, mert ő tulajdonképpen nem is létezik. Minek legyen a Feleségem féltékeny valaki barátságára, aki nem is létezik? Na, ugye. Felesleges. Az én kedves barátom neve Klaus Molotov, de a szerettei csak Kornéliának hívják. Klaus, bár nem létezik, jóval előbb jó néhány létezőnél, élő, hús-vér embernél. Annyira nem létező, hogy az már jelenvaló. Különb is, az én életemben, szívemben, gondolataimban sok halott jelenlévőbb, hangsúlyosabb sze-

replő, mint rengeteg élő. Mármost rengeteg élő élő. Klaus Molotov (ha talán zavarosan is fejezem ki magam, vagy nem vagyok tiszta, de az én elmém nyilván nem is tabula rasa) azért a legjobb barátom, mert ő nem létezik, s ez jelen helyzetben előny. Nálam előny. Így már, csupán azáltal is igazán élhet, mert én őt tartom a legjobb barátomnak. Szívemben igaz barátom. A barátság élet, s éltet. Tudjuk az Írótól, hogy van az élők, valamint a holtak világa, s a kettő között a híd a szeretet. Ha Klaus legalább halott lenne! Vagy élő... Esetleg mindkettő... Bár, ha jobban belegondolok, ez a kijelentés még igaz is. A gondolat a valóságban, valóságomban is létezik.

Az A-terv az Istené. Beír az élők könyvébe (na jó: Élők Könyvébe), életemmel, szabad akarattal ajándékoz (na jó: ver) meg. Utamra bocsát. Életembe bocsát. Közben pedig, s főleg a legvégén – bocsánatot kérek. Én kérek elnézést. Én vagyok a felelős. Sőt, nemcsak magamért, hanem a szeretteimért is felelős vagyok. A barátaimért is felelős vagyok.

Az én tervem a B-terv. A B(arát)-terv. Mit kezdek az életemmel? Mit kezd velem az életem? Megbarátkozunk-e egymással? Szeretnék abban hinni, hogy igen.

3. Túl az éjszakán

Nappal még valahogy kiviselkedtük magunkat Klaus Molotovval és Erika Fullmoonnal, de nem volt kedvünkre való térdelni, vonulni zászló alatt, tüntetni, hidakat lezárni. Zaklatottak voltak a nappalaink, pedig törekedtünk a békességre. Molotov szerzett magának egy üveg konyakot, lement a Lámpásba, s aktívan részt vett a Pink Flamingo zseniális koncertjén, így lett a Nemzeti Örökség része a Rumbach Sebestyén utca.

A Flamingo-lányok selymes hangja, a konyak íze és ereje, a koncerten szintén fellépő Kígyóember meghitt és bensőséges mozgáskultúrája nyugtatólag hatott Klaus idegeire, így rá nyugodt éjszaka várt az idegtépő nappal után. És mi vár rám és Erika Fullmoonra? A közpénzen fizetett megélhetési vámpírok kiszívták minden energiánkat, de csak azért, mert Muszka után Bulapesten sem találták meg Pelevint, Szorokint, de Jerofejevet sem. Szóval, így jártunk. Erikával összekapaszkodtunk és otthon próbáltunk túlélni, aludni, dánul álmodni, hátha reggel omlettet ehetünk Hamlettel...

Erika már mélyen aludt, én továbbra sem tudtam. Hangokat hallottam a fal mögül. Mintha valaki énekelt volna. Átmentem a másik szobába, hogy ne zavarjam Erikát, s ott is hallottam az éneket. Volt valami tapéta a falon, azt letéptem. A falra tapasztottam fülem, továbbra is hallottam az édes hangot. A hanghoz akartam eljutni. Rajzoltam egy ajtót a falra, fölé írtam, hogy Hanglak, s ekkor hirtelen valaki a másik oldalról kinyitotta az általam előbb rajzolt ajtót.

Egy bájos tündérke repkedett előttem, énekelt hihetetlen, ősi dalokat az életről, s arról, hogy az élet nem az, amit megálmodsz magadnak, hanem az, ami annyival több az álmaidnál, hogy minden küzdelmes hétköznapi, minden lélegzetvétel valami szentebbé nemesül: egy életté, egész életté.

4. Klaus Molotov összeomlása

ha te szeretnél
és én szerethetnék
én nagyon szeretnék
így viszont
lejátsszuk a meccset
értem s érted
szörnyű meccs lesz
lejátsszuk s a végén
megháláljuk
egyébként a meccsen lesz
majd minden
csak győztes s vég nem
tehát lejátsszuk a meccset
és nem leszünk mert
nekünk nem szabad lennünk
lejátsszuk a meccset hogy
egymást a fájdalomban megtaláljuk
s én oly hideg tekintetet vetek
ránk hogy beléd fagy a lélek
s az utolsó szavad mely szavam
nem hagyja el számat
csak szíved vázát őrzöm
nem azt ami enyém valójában
a végén mindig hálát adunk
és most hőségriadó van és csend és napolaj és élet
félek de már nem én félek

5. Molotov virgácsa

Az ember mindig jobbra számít. Én pedig „mértékadó becslések” szerint is ember vagyok. Persze ez sem úgy történt, ahogy azt elképzeltem annak idején, mikor még csupán álmodoztam, esetleg úgymond „rémálmodoztam” arról, ami azóta valósággá vált, az én valóságom részévé lett. Van az az újság, ami megmondja nekem, hogy mi a véleményem, és van az a Halál és Bulvár című lap, ami azt elemzi, hogy mi a valóság, és melyik celeb melyik pirulát vette be. Amióta Klaus Molotov is celeb lett, ő mindig a kék pirulát szedi be, sőt egyszer szerzett nagyon sok pirulát (persze nem legálisan), ahogy mostanában mások nagyon sok H1N1-vakcinát lopnak, és teletömte magát a pirulákkal. Nem történt vele semmi különös, Klaus Molotov csupán megtért. Isten lett a mindene, ő pedig mindig is kedves volt Istennek. Klaus kábé egy Istennek kedves állat, mert nem ember, semmiképp sem az. Az ember én vagyok, és én vagyok Bovaryné is, ráadásul Flaubert is. De minek. Az ábrándozás eléggé hátsó szándékkal közeledik az élet felé, fölé magasodik, s bizony megrontaná, ha az élet nem cselekedne váratlanul, s inkább az élet rontja meg az ábrándozást, nem pedig fordítva, ennyit tesz egy tökéletes megelőző csapás. Az újság, ami megmondja, hogy mi a véleményem, mostanában Mikulással meg egy születendő gyermekkel foglalkozik. És természetesen Klaus Molotovval is foglalkozik, kétkolumnás interjút közöltek vele. Az interjú arról szólt, hogyan telik Molotov egy napja. Milyen a celeblét, kedves Molly? Az interjú készítője csupán azt nem tudta, hogy Molotov tulajdonképpen az én szívem celebje, bennem és belőlem él, csak az utóbbi időben egy baleset folytán kilépett belőlem, s önálló életet kezdett, jelenleg is udvarol egy Berta nevű lánynak, aki nem

is létezik, tehát jól kiegészítik egymást. Még az is előfordulhat, hogy Molotov azért szereti így, ennyire Bertát, mert a lány (ha egyáltalán lány ez a haladó gondolkodású lény) nem létezik, legalábbis nem úgy, ahogy azt a többi létező gondolná. Lehet, ha Berta élne, és oly valóságos lenne, mint mondjuk e sorok írója (aki egyébként létét a virtuális térnek, a klaviatúrának köszönheti), akkor Molotov nem is szeretné annyira. Simán előfordulhat például, hogy Klaus és Berta így beszélgetnek egymással: Klaus: Chatelsz velem? Berta: Meg hát!

Klaus Molotov már csak azért is szerethetné Bertát, mert úgy hívják, mint pár éve elhunyt nagymamámat. Molotov pedig nagyon szerette nagymamámat, bár nem ismerte őt személyesen, de az én nagymamámról való elbeszéléseim megérintették őt. Nagymamám szerette az embereket, én továbbra is próbálkozom, van egy listám néhány névvel, a többi rendben, jöhet. Nyilván annak idején volt bennem valami eredendő ártatlanság, úgy éreztem, képes vagyok erősen, tisztán szeretni, akartam is, nagyon, aztán nem minden úgy sikerült, ahogy helyesnek tartottam volna, volt gyűlölködés is, pedig az felesleges földi időtöltés. A szeretetet akartam élni, nem feltétlenül sikerült minden helyzetben, nem csak másokat gyűöltem, magamat is, sőt, magamat a legjobban. Mostanában újra tanulok szeretni, élni, ha ezeket lehet egyáltalán tanulni, mintha minden úgy lenne bennem most, mint annak idején, amikor még minden rendben volt. Bizakodva, de nehéz szívvel indultam a világba, ahol találkoztam például a Feleségemmel, a Társammal, akit tudtam és tudok, akartam és akarok szeretni. Az Ő társaságában elengedem magam, és hagyom magam szeretni. Úgy, ahogy vagyok.

Mint azt az első mondatban megemlítettem már, az ember mindig jobbra számít. Nyilván jobb Molotovra számítottam.

Én alkottam őt, felelős lettem érte, de bizonyos szempontból ő meg engem alkot. Formáljuk egymást, együtt alakítjuk történeteinket, közös történetünket. Azt akarom írni, hogy nyilván Molotov is jobbra számított. Talán arra, hogy jobban megírom őt, persze, még bőven írok róla a jövőben, tehát javítok helyzetünkön, illetve a megítélésemen. Igyekszem. Nem is tudom, mi vagyok én neki. Gazdatest? Nem, nem hiszem. Klaus Molotov tulajdonképpen lélek a lélekből. Újra és újra visszatér a lélekhez, amiből kiszakadt. Olyan az egész, mintha be lennék programozva, mint valami android, esetleg humanoid lennék, és Molotov az írás által (mivel az írás teremthető erő, sőt, az írás maga teremtés) örökölte volna tőlem a programot. A program neve: Embernek maradni. Pedig Molotov sohasem volt ember, írásaimban mégis leginkább arra emlékeztet. Mindenesetre Klaus tegnap kijelentette, hogy ő ember akar lenni. Szerintem Molotovval elszaladt a trójai faló, hogy ő ember akar lenni. Azóta nőtt meg az étvágya, amióta Feleségem is megismerte, és elfogadta őt, tulajdonképpen családtagként tekint rá. Mikulás napján is velünk ünnepelt. Kapott tőlem egy jó könyvet enyhe célzással a nem létező csizmájába (Philip Roth: Szellem el). Én viszont egy virgácsot kaptam tőle. Nézegettem a virgácsot, s arra gondoltam, nem voltam túl jó Molotovhoz az elmúlt években, de mindenkit bánt az élet. Molotov hozzám lépett, kivette kezemből a virgácsot, s a virgács az ő kezében egy szál rózsává változott. Felém nyújtotta. Elfogadtam, nem értettem félre, magamban mosolyogtam, s Molotov virgácsát Feleségemnek adtam. Úgy éreztem, a gyűlöletből is így lehet szeretet, az írásból meg valóság, ahogy most a virgácsból virág lett. Sőt, ennyi erővel, a csoda segítségével akár Molotov is olyan valóságos lehetne, mint bármelyikünk. Mert én egy csodát kaptam Klaustól ajándékba.

6. Üdv, édes otthon!

Klaus Molotov még adott magának és az életének egy picit esélyt, és az ébredésig megpróbált összehozni magában valami álmot. Nem lett volna olyan fontos, hogy jelentős álom legyen, legyen csak álom akár spenótos tésztárol és egy pohár borról, de lehet ennél sokkal szebb is: például álmában zseniális szerelmével lenni, aztán felébred, és a valóságban is a szerelmével lehet. Ez aztán a szép álom. Az álom, amit megte-remtett magában Klaus, és valósággá is vált. Álmában örültek egymásnak, és ébredés után az úgynevezett valóság még ennél is szebb volt. Hiszen Klaus Molotov felébredhetett zseniális szerelme mellett, és élhetett vele, érte továbbra is. Nemcsak az álmában, hanem a valóságban is. Molotov elmondhatatlanul boldog volt, hogy a szép álom után megbizonyosodhatott arról, hogy kedvесе a valóságban is létezik. Nagyon is létezik, sőt, együtt léteznek csak igazán. Együtt, egymásért.

Nagyjából egyetlen perces volt ez az álom, mégis Molotov legjelentősebb álma volt ez az életről, vagyis inkább arról, ahogy érdemes élni. Ahogy elrakta ezt az álmot Molotov egy befőttes üvegbe és szíve egy ismeretlen, legújabb kamrájába helyezte, már meg is szólalt az ébresztő. Kelni kell, magához térni, igazi önmagához, van feladat, cél bőven, pedig már az is elég lenne, hogy élni kell. Persze az élet most már szép, és ezt nem is Benigni filmjéből tudja Molotov, hanem a saját életéből, és zseniális menyasszonya életéből. És az élet igaz is. Egy ideje már minden Molotovról és zseniális szerelméről szólt, de Klaus úgy érezte, mintha mindig is róluk szólt volna minden, viszont csak most élhetnek és szerethetnek igazán.

Szóval ébredés után Molotov felébresztette a tegnapi kucorékolásban elfáradt kakast, kinek neve Benedict volt, aki,

mint ahogy azt Benedict elmesélte Klausnak, a trágyadombot otthagya egy csinos kacsáért, akivel azóta is egy kacsalábon forgó kastélyban él, és tényleg csak Molotovnak tesz szíveséget, mikor átvedlik original bevándorlónak a trágyadombon és nagyjából minden reggel ébreszti őket. Klaus megszidta a kakast, mert az elaludt, Benedict reklamált, mire Molotov leiszidta a kakast: „Ne ugass, hanem kukorékolj”, mondta neki. Benedict inkább csöndben maradt. Nem nagyon volt már vállalható gondolata, melyet megoszthatott volna Klaus Molotovval.

Klaus, miután felkelt, eltöltött fél órát a fürdőszobában és megmosakodott, főleg az arcát mosta, és komoly figyelmet fordított a friss csipáira. A fogmosás mindig jól tett neki, mert szájszaga a szájának sem hiányzott. A szájszag mintha csak Molotovhoz tartozott volna, nem is a szájához. Ha viszont jobban belegondolunk, Molotov szája is Molotov maga, hiszen az övé, a része, Klaushoz tartozik, így tulajdonképpen Klaus Molotov gazdatestként funkcionál a szája és szájszaga számára, ha meg nem sértem a hozzátartozókat.

Molotov bevette reggeli vérnyomáscsökkentőjét, viszont két perccel később már kávézott. Oda kellett nagyon figyelnie magára, mivel elég komoly tervei voltak és vannak a következő 60-70 évre. Odafigyelt a vérnyomására meg a gyakori alvászavaraira is. Nem nagyon akart mosott bélsárként a környörtelen világ szeme elé kerülni. A világ amúgy is szigorú tekintetet vetett Molotovra, mivel boldog volt, nagyon boldog.

Mielőtt Molotov elindult volna egy helyre, ahol megpróbált munkát végezni, megetette és megsétáltatta két cicáját, akik a Bob és Bobek névre hallgattak, és elfértek a tenyerében.

Amíg sétáltak, Bob A belső tenger című filmről faggatta Klaust. Tudod, Bob cica, A belső tenger legalábbis nagyon

komoly film az életről, annak szeretetéről, a halálról, annak akarásáról, a szeretetről, arról, hogy ki szeret igazán. Arról, hogy csoda az, hogy élsz, élhetsz, csoda, hogy szerethetsz, és szeretve vagy. Arról, hogy ezek szerint csodák márpedig vannak.

Mert csodákra is szükségünk van ahhoz, hogy valóban élhessünk. A film középpontjában egyébként az aktív eutanázia és Javier Bardem kegyetlen nagy alakítása áll. „Komoly színész nagy alakítása ez, éljen, éljen!”, mondta Klaus Bobnak, de mondanivalóját Bobeknek is szánta. „Köszönöm, hogy ilyen szépen beszélt a filmről”, mondta Bob. Szívesen, mondta Molotov, de most már indulnom kell. Viszont nemsokára visszatérek oda, ahova kell, azokhoz, akikhez vissza kell térnem, mert mellettük a helyem.

Molotov elbúcsúzott zseniális szerelmétől és a macskuszoktól, majd elindult útjára, és reménykedett, hogy az út végére kitalálja, milyen módon adhat még formát a saját és a mások életének is.

7. Molotov koporsója

Klaus Molotov halotti nyugalommal feküdt a koporsójában. Aztán felült. Nem tudta, hogyan és miért, de felült. Egészen biztos volt benne, hogy a program, mely által életét a túlélés után is irányította valaki, az utolsókat rúgja. Mármost az utolsókat rúgja Molotovba.

Klaust gyötörte a lelkiismeret. Nem a lelkiifurdalás, az nem, de a lélek. Bárcsak halhatott volna úgy, hogy lelke el is távozik belőle. De nem, ez az egész máshogy lett kitalálva. Ő is sokkal jobban kitalálhatta volna magát. Az álmait is job-

ban kellene (most már mindenesetre) irányítania. Akkor kevesebb gondja lenne az alvással. Megszűnne az, hogy éjszaka (nyilván valami örök fényességben, esetleg sötétségben) felriad, aztán pedig már nem tud visszaaludni. Ilyenkor előnti agyát valami (pl. düh), ő mintha megkattanna és tör, valamint zúz maga körül. A koporsó és ő maga sem ép. Indulatkezelés. Felírta neki az orvos a Frontint, hogy majd az segít az alvásban, pedig csak azt segítette elő, hogy rászokjon, de úgy igazán. Előfordult, hogy egy éjszaka összesen nyolc szemet vett be, mégsem tudott aludni, viszont utána egy hétig nem volt magánál (régbben még élvezte is). Szedált ahelyett, hogy életet, érzéseket lehelt volna magába. Mégis, egyéves kislánya, valamint felesége mellette voltak. Egy szavukkal, érintésükkel, az őszinte, tiszta, erős szeretetükkel minden rosszat elűztek belőle, mellőle, az életéből. És az a valaki távozott is. Átfogó, mindenre kiterjedő ördögűzés. Hála érte. Klaus Molotov úgy érezte (egyébként nagyon helyesen), hogy sohasem lehet elég hálás kislányának és feleségének. Úgy azért a lét elviselhetetlen könnyűségét is jobban elviselte, hogy volt/van/lesz kiért, miért élni. Nyilván feltámadunk, és Klaus úgy érezte jobb pillanataiban, hogy ennek a ténynek egyfajta belső tartást kellene adnia. Így szebben, önmagunkkal és másokkal is igazságosabban lehet élni, meg adott esetben nyugodtabb szívvel elmenni.

Molotov gondjai szaporodtak. Rohadt a foga a szájában, már több mint egy éve. Szájsebészet, ott kikapják a fogát, a fogorvos pedig majd leszedi azt a rengeteg fogkövet. Mert egyébként olyan szájszag, vagyis fogszag jellemezte, hogy azt nem lehet szavakba önteni. Új fog, új élet, új pénznem, talentum, csak bírja fizetni. Nem akar már mindent olcsón megúszni, de ezt igen. Új fog(ak), jobb szag, legyen már tulajdon-

képpen illat, az már fogva is tarthatja. Fogcsikorgatva a külső sötétségben, az aztán létélmény. Összeszorított fogakkal egy dizájnos koporsóban. A koporsóból bármikor kiszállhat, s a földalatti labirintusban felfedezőútra indulhat. Kit talál, és ki talál rá Klaus Molotovra egy életre? Nyilván a kislánya és nyilván a felesége. Emberi és isteni is egyben a rátalálás és így már egy családban, családdal keresik Istent. Mindent, minden jót, mély szeretetet igyekeznek egymásnak megadni, de van, amit csak Istentől kaphatnak meg. Meg is kapják, csak várják ki a sorukat (sorsukat), és addig megérzik, megélik, mit is kapnak valójában Tőle már egy életen át. Klaus is örülne egy picivel több pénznek (vagy lehet az sokkal több is). Az Ünnepi Könyvhéten is ott lehetne, dedikálhatna, de tartozik még pár (pár ezer) forinttal a könyvkiadónak (is), ezért nem mer a pavilonjuk közelébe se merészkedni. Inkább otthon (igen, föld alatt, mégis együtt a szereteteivel) marad. Elmélkedik. Legalább dedikálna, ha már nem ír. Ha nem írok, nem vagyok, ahogy a Költő mondta. Ő inkább olvas. Ulickáját meg Erdős Virágot. Dolgozni sem megy be. Vasárnap? Minek? A könyvtár zárva hétfőig, a dokumentációs osztályon megvárják, munkával is ellátják, nem fog unatkozni. Élni? Csak élni kellene, tisztességesen, khm, élvezni... Országot váltani? Hiszen ő mindenhol önmaga lenne, az életét pedig nem egy másik országban, hanem önmagában is meg kellene oldania. Kislánya és felesége mindenben segítenek. Ők mindig megmentik. Gyermeke még a megfogánása előtt megmentette őt.

Klaus Molotov szusszant egyet. Kinyújtózott, megmozgatta elgémberedett tagjait. Kimászott koporsójából, sétált egyet (egészségügyi séta), a labirintus végére ért, visszatért alkalmi magányából családjához. Magához ölelte lányát és feleségét. Idilli kép. Folytatása következik.

8. Itthon, otthon

Klaus Molotov régóta magáénak érezte Truman Capote nagyjából örök gondolatát, miszerint otthon ott van az ember, ahol otthon érzi magát. Klaus is magáénak érezte ezt a gondolatot.

Egy ideje már úgy van ezzel, hogy ő bizony bárhol otthon tudja magát érezni. Úgy érezte, zseniális szerelmével akármerre megy a világban, bárhol otthont tudnak teremteni. Valójában a hangsúly azon van, hogy teremteni. Molotov tényleg más ember lett. Istentől és zseniális szerelmétől kapott egy új esélyt, és egy új életet. Minden bizonnyal így van. Ebben az új életében otthonra lelt. Igazi otthonra. Ugyanaz volt az otthona, mint korábban, csak már máshogy érezte magát ott. Otthonra talált otthonában. Tényleg otthon érezte magát.

Egy-két évvel ezelőtt, mikor még eléggé komoly problémák voltak Molotovval, és nem nagyon tudott együtt élni a családjával (az apjával, Hans-szal, és anyjával, Heatherrel, valamint testvéreivel; a macskáival nagyon jól megvolt ő, eléggé jó kapcsolatot ápoltak, nagyon szerette, és ma is nagyon szereti macskáit, és a macskái is őt), Klaus eléggé gyakran elment otthonról. Nagy veszekedések voltak, és Klaus csomagolt. Ilyenkor el tudott menni néhány barátjához, akiknél megpihent pár napra, aztán meg irány haza. Hans és Heather mindig visszafogadták őt nagy sírások közepette, Klaus pedig kereste önmagát és legbelső otthonát. Megpróbálta megérteni, megérezni, milyen ember ő valójában. Olyan ember, aki annyira nehezen tudná magát jól érezni otthonában?

Klaus nem akart olyan ember lenni, akinek nincs otthona. Hiszen úgyis lehetünk otthontalanok, hogy van hajlék a fejünk fölött. Klaus Molotovnak egyébként nagyon jó dolga volt. Az elmúlt években mindene megvolt, legalábbis azt hit-

te, hogy mindene. Valójában szívbéli hajléktalan volt, és ezt nem tudta elviselni. A végén már koporsónyi békéért imádkozott Istenhez. Isten azonban azt üzenté neki, hogy keresen magának igazi társat, és nyugodjon meg a társa szívében, abban a szívből találjon otthonra. Mint tudjuk, Molotov elindult. Klaus keresett. Aki keres, az a kereső, és aki talál, az a boldog, így megy ez.

Amíg kereste a társát, addig talált magának még más boldogságot is. Egy ideig valóban úgy érezte, hogy Kosztolányinak van igaza, aki azt írta, hogy a boldogság tulajdonképpen nem más, mint a szenvedés hiánya.

Mikor Klaus szépirodalmat olvasott, nem szenvedett. Akkor sem szenvedett, mikor filmeket nézett vagy zenét hallgatott. Sőt, nem hogy nem szenvedett, hanem boldog volt. Tudta, hogy mindig is nagyon hálás lesz Ingmar Bergman filmjeinek, a Tool nevű zenekarnak vagy épp Salinger könyveinek. Mert boldog volt, mikor a művészettel foglalkozott. Ezek hatására Klaus is szereplője, mintegy részese akart lenni ilyen művészeti tevékenységeknek. Ő is el kezdett írni, komolyabban az irodalom felé fordult. Úgynevezett művészi gerillaakciókat szervezett, nem csak úgy részt vett rajtuk. Úgy gondolta, hogy az írásban, az előadóesteken valósíthatja meg igazán önmagát. Közben azért eszébe jutott, mit mondott Hamletnek apja szelleme, tehát megpróbált hű lenni önmagához, ami egyáltalán nem volt könnyű. Küzdelmes élet következett, viszont a küzdelemből, abból, hogy Klaus a nehezebb utat választotta, olyan mély kielégülés következett, ami már majdnem boldogságnak volt nevezhető. Mintha Klaus korábban nem is tudta volna, mi az a boldogság. Abban szeretett volna hinni, hogy egy jó könyv elolvasása vagy egy jó film megtekintése által tényleg jobb emberek lehetünk. Ő leg-

/Fotó: Labancz István/

alábbis ezt tapasztalta, ezt érezte magában. Elviselhetőbb lett az élete a könyv, film, zene hatására. Később pedig a boldogságot is megtapasztalhatta. Amikor írt, és felolvasta, egyáltalán felolvashatta, amit írt, olyan mély örömet érzett, mint korábban soha.

Kiállt vagy kiült az emberek elé, és felolvasta, amit akart. Azt akarta, hogy mindenki megtudja, ki is ő valójában. Azt akarta, hogy mindenki örüljön Klaus Molotovnak, és annak, hogy tudhatják, kicsoda ő. Nyilván mindig is szeretne volna magát megmutatni, hogy látva lássák őt is. S mikor látták őt azok, akik láthatták, Klaus tudta, olyasmi jutott neki osztályrészül, ami nem jut akárkinek. És oly sok mindent kapott, hogy az elég lesz egész életére, sőt, másoknak is adhat belőle. Tehát Molotov adni akart. Néhány szót, gondolatot, hisz a boldogságot csak adni lehet.

9. Molotov Macskája

Klaus Molotov macskája, aki a Boboya névre hallgat, nos, ő nem egerekkel vagy csirkemájjal táplálkozik, még csak nem is fénnel, hanem szeretettel, nagy adagokban, valamint mindenki másnak, embereknek és macskáknak is ezt ajánlja. Én aztán igazán tudom ezt, a legjobb szutgó vagyok a kerületben...

/Fotó: Barnás Márton/

10. A hagyma héja

A macska, kinek neve Boboya, s fény helyett szeretettel táplálkozik, egész jó tanító volt. Nekem például megtanította, hogy én vagyok az az ember, aki igazából macska. Amikor ezt meghallottam, legbelül doromboltam. Ma reggel egy hagymát hozott Boboya a lábamhoz. Először azt gondoltam, a csirkemájhoz kiegészítésként. De nem, kedvesen nyávogott, ma nem az ő kedvencét fogyasztjuk. Az én kedvencemet, a lecsót készítette el, s mielőtt reklamáltam volna, tojást is ütött rá.

11. Utolsó álom az Arabs szürkénél

Aludni... s talán álmodni... Álmodni arról, hogy egy macska voltam előző életemben, vagy most is, ebben az életemben is macska vagyok. Mindenkinek van egy belső macskája, vagy épp mindenkiben van egy belső macska. És mindig neki van igaza, mert úgy kéne élnünk és álmodnunk mint a macskának. Csak úgy érdemes. A boldogság a szenvedés hiánya, ahogy Kosztolányi írta, s most én is. Bár a boldogság ennél jóval több, ez egyértelmű. Boldog macskának lenni jó, és rossz lesz egyszer meghalni...

/Fotó: Labancz Zsófia/

12. Beatnik

Klaus Molotov kellőképp gyermek, magányos, kopottas és bolygó is volt mindig is ahhoz, hogy senki se vegye őt eléggé komolyan, mondjuk úgy, nem jól menedzselte magát, de voltak kegyelmi pillanatok, mikor a kiválasztottak látták, hallották, tudták, hogy Klaus egy mentalista, ami azért nagy szó, mert K. M. sosem volt topon annyira mentálisan. Az utóbbi időben sokat horgászott Greenwich Villageben Kerouac szellemével. S ez jót tett mindkettejüknek, de Ginsberg még a síron is túl követelte magának Kerouacot, elég hangosan, Klaus új versei pedig már nem is a beat, hanem a zombeat irodalom poszthumusz gyöngyszemei lettek. Molotov végül sztár lett, influenzszer (de lehet, csak influenzás) a sok híres elhunyt között, s bár sosem tudott igazán meghalni, de kérte, ha ez megtörténne, Morrison mellé temessék Párizsba. Gregory Corso viszont egyik nap bejelentette neki, hogy bár neki már nincs lehetősége élni, de Molotovnak azt kívánja, éljen igazán, és pl. van élet a Mars-on, sőt, talán más bolygókon is, ahol Klaus Molotov boldog lehetne, egyfajta K-pax, belső bolygó, Kevin Spacey nélkül...

13. Molotov és az élet fája

„Klaus Molotov manapság két létsík között vándorol. Keresi a visszafelé vezető utat...”

Van az, ami állandó, ami az élet benned.
Lélegzik, veled, általad.
Számptalan módon,
millió korban, idő- és létsíkban léteztek,

de végül majd ott lógtok a szívedben a fán,
mely jó és gonosz
harcának földjében, vérében gyökerezik.
Lehetsz annak a fának a levele.
De csak ha te is akarod.

14. Molotov az idő közepén

„Klaus Molotov manapság két létsík között vándorol. Keresi a visszafelé vezető utat...”

Elszáll az idő vasfoga Molotov feje fölött.
Mint K. L. nikkel számovára.
S Klaus áll az idő közepén.
Húl, lassan kihúl, sőt, hűledezik.
Addig is focizik egy fiatalemberrel,
aki mindig is lenni akart. Csak úgy.

Mint egy igazság, vagy ígéret, egy tiszta
tekintet, egy másik ember, aki én is lehettem
volna, kinek élet nő a szívéből.
Focizik, és nem történik semmi.
Mert eljutunk a végtelen végéig.
Ahol már minden megtörtént.

/Fotó: Labancz István/

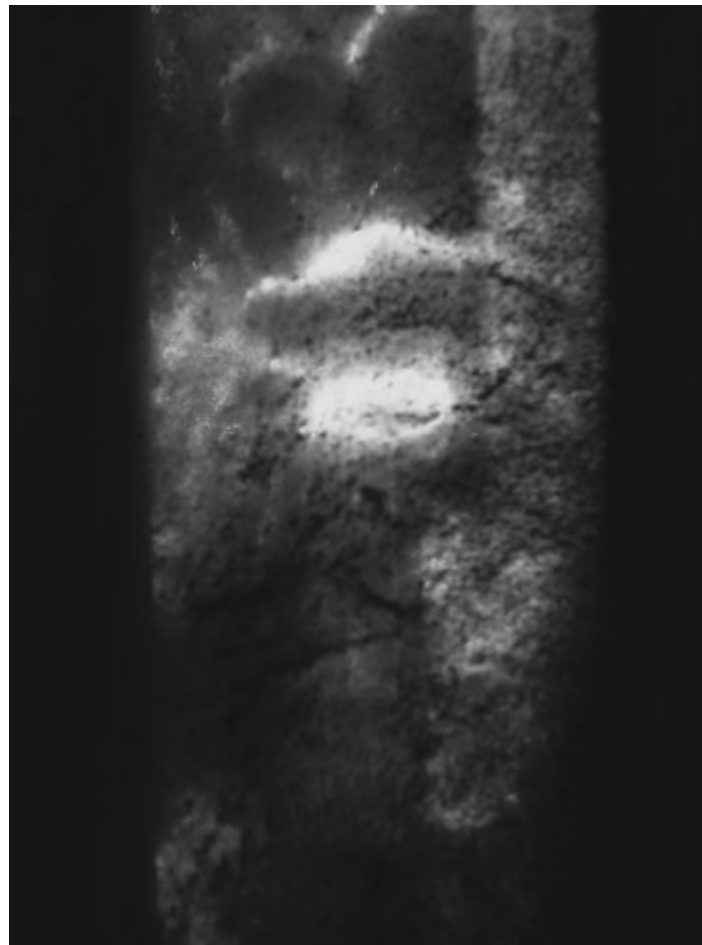
15. Molotov és a hangok emléke

„Klaus Molotov manapság két létsík között vándorol. Keresi a visszafelé vezető utat...”

Létezünk. Lélegzünk, s próbálunk az úton,
az időben maradni, az út és az idő részei lenni.
S ha újabb utakat, s más idősíkokat is felfedezünk,
teljesebb leszünk általa.
Minden valóságos, minden létezik.
Az út és idő bennünk, általunk lélegzik.
Több utunk s időnk van,
mint azt valaha is gondoltuk.
Ez egészen biztos.
Ez és az élet, ami nekünk jutott.

16. Ébredés

Elég sok minden múlik azon, milyen az éjszakánk, miket álmodunk, hogyan ébredünk. Nos, Klaus Molotov borzalmas alvó, ébredő, létező, elmúló figura volt, pedig nem volt ő mindig ilyen. Kifejezetten tiszta szívű és tekintetű volt, alkoholista anyja és érzelmi vámpír, gyakorló despota apja szeme fénye, de aztán valami nagyon elromlott. Az sem tett jót a fiatal és egyesek szerint cukinak mondott Klaus Molotovnak, hogy módosíthatni kezdte törekény tudatát a lelkem. Ismerősei szerint kritikus volt az alkoholja vérszintje, mármint ijesztően alacsony... Későbbi feleségének, Erika Fullmoonnak és ágyéka gyümölcének, közös gyermeküknek, Franziska Kafkának köszönhetően élete meglepő, szívmengető,

/Fotó: Labancz István/

szép fordulatot vett. Nem is gondolta volna, hogy ő élhet boldog, teljes életet férjként, apaként, s nem kell mérgeznie magát az utolsó pillanatig. Sok múlik az áldott ébredésen. Molotov még 2022-ben aludt el, viszont e sorok írójának kollégája 2326-ban ébresztette fel Klaust, Isten haragját. Molotov nem nagyon értett semmit. Amúgy is ritkán volt olyan, hogy ő tökéletesen értett mindent, átlátta a helyzetet és a jellemeket, mármint embertársai jellemét. Kicsit naiv volt, s az emberek ezt kihasználták, átverték őt, aztán meg csodálkoztak, hogy Klaus kiábrándult és eléggé kíméletlen lett. Kollégám elmagyarázta Klausnak, hogy hibernálták őt, a családját és még párezer embert (legálisan, tudtukkal, az emberiség szebb jövője érdekében), s most már a Marson folytathatják egyáltalán nem földi életüket. Molotov jelenetet rendezett, hogy ő még aludni akar, de ez igazából nem érdekelt, nem hatott meg senkit. Hamarosan felébresztették feleségét és lányát is. Molotov örömmel üdvözölte családját. Megértette, megérezte, hogy egész földi, hibernált, marsi életében csak arra vágyott, hogy bárhol is vannak s bármikor, magához ölelhesse Erikát és Franziskát. Újra azt érezte, hogy boldog, szerencsés ember, s ajándék minden egyes nap.

17. Molotov fia

Mikor Klaus Molotov megszületett, nem úgy nézett ki, hogy jól alakulhatnak dolgai. Apja, Hans, a hentes, érzelmileg megrekedt egy amőba színvonalán, anyja, Eva, aki fogantatásától fogva depressziós volt, az alkoholba menekült. Azért, hogy legyen remény, Molotov törölte gyermekkorát, tudatával lerombolta az elmepalotát, s új világot hozott létre csillagok-

ból és kozmikus törmelékekből. Itt élt valójában ő, itt nőtt fel, s alapított ő is családot. Gyermeke, akit igyekezett nem Kicsiének becézni, mert volt rendes neve, Karol, nagyon hasonlított apjára. Ennek mondjuk Klaus annyira nem örült, de igyekezett őt úgy nevelni, úgy formálni, hogy a Molotovokra jellemző eléggé negatív tulajdonságok a háttérbe szoruljanak, s inkább a kevésbé jellemző, de pozitív jellemvonások kerüljenek előtérbe Karol élete során. Végül Klaus jobb apa lett, mint amilyen fiú volt, Karol pedig felnőve mély és erős szeretetével megmentette embertársait. Egyetlen mosolyával megváltoztatta, széppé tette azok életét, akik korábban gyűlölték önmagukat. A fiú az apa büszkesége lett. Valami ilyesmi lehetne a világ rendje.

18. Molotov megbecsülése

Klaus Molotov valaha vagány volt. Semmi alázat, csak élni akart. Tisztelni az életet? Egyáltalán nem lényeges. Mármint szerinte és régen. Ahogy múlik Molotov ideje, s tulajdonképpen elmúlik Ő maga, minden, ami lényegét adja, múlik vele, úgy múlik a habzsolás, a dőzsölés. A nagyképűség, a nagyszájúság.

Elmúlik az én, s helyét átveszi valami ismeretlenebb, de igazabb. Klaus régebben alig tudott értékelní valamit. Fiatalon átszágulzott életén. Mint valami gyorsvonat vagy önvonat. S ha kinézett volna az ablakon, csak összemosódott fákat, házakat, a tájat látja. A hely ahol élünk, 5 másodpercbe sűrítve. Nem értett, nem érzett volna semmit.

Most viszont, hogy megtanulta tisztelni az életet, önmagát, így belassult minden, visszapörgette emlékeit, egyesével

/Fotó: Labancz István/

elemezte a képkockákat, az élet titkát kereste. Ha el is mosódott minden, ha lassítva vagy kimerevítve is nehezen értékelhető minden, de minden megvan. És semminek sem lett úgy igazán vége, csak egy másik életszakaszában máshogy nyert minden értelmet.

Mert mindennek mindig csodálatos értelme és célja volt és van életében.

19. Adagolás

elgurul a gyógyszer
ki tudja a halál meg
leselkedik a sarkon
le van szögelve a balkon
a csillagok csak
kant felett ragyognak
az erkölcsi törvény
betalál nagyon
szívörvény meg hoppon

/Fotó: Labancz István/

20. Fuss

én amúgy feltámadok
ebben egészen biztos vagyok
hebegte és habogta mr. gump
mindenki mosolygott
de csak úgy kínjában
mr. gump mosolya viszont
őszinte és tiszta volt
mint a szíve
egy nap kifutott a világból
át oda messze

/Fotó: Labancz István/

21. Vágyak

az idő előtti idő előtt
volt a semmi hogy
legyen belőle valaki
aki formát ad istennek
egy csillagnak
a szívemben

/Fotó: Labancz Eszter Csenge/

22. Vendégszeretet

Csendesen készültünk arra a nagy napra. Régen gyűltünk így össze. Úgy gondolom, ez a baráti kör csak nagy jóindulattal nevezhető baráti körnek. Mintha a világ legfelszínebb kapcsolatai kötődtek volna az évek során.

Ha nem nézem annyira kritikusan ezeket a barátságokat, szerelmeket, akkor kijelenthetem: itt vagyunk, együtt vagyunk. Ez a legfontosabb. Barátaim támogatták ötletemet, hogy találkozzunk egy nyugodt estén. Jöjjön el mindenki, legyünk itt mindannyian. Meg kell adni a tiszteletet ennek a napnak, meg kell adni a módját egy ilyen találkozásnak.

Ne kávézóban, ne borozóban találkozzunk, ahogy ezt eddig tettük. Ferihez megyünk. Mióta kibékült szüleivel, szívesen látnak minket. Szerény véleményem szerint élni kell a lehetőséggel. Az ünnepi vacsora, a finom falatok nem maradhatnak el. Halat veszünk, igen. Pontyszeletek. Tökéletes.

Most már minden megvan. Jöhetnek a vendégek.

Majdnem mindenki eljött. A finom halszeletek készen vannak. Juci hiányzik. Hol van Juci? Krisztián sem tudja. Nem mondhatunk le róla. Telefonálunk, érdeklődünk. A mobiltelefon csodákra képes.

Az ajtó kinyílt, s ketten léptek be rajta. Juci és Miklós. Juci nagyon rosszul nézett ki. Miklós támogatta, leültették a lányt. Szomorúan néztük őket, mivel Juci részeg volt.

– Mindig mellette vagyok. Ha csak egy percre magára hagyom őt, hülyeséget csinál. Most is... Pár napja szakított a barátjával. Azóta gyógyszereket szed, rendszeresen iszik. Szerencsétlen... Nagyon szerelmes volt abba a fiúba, de amaz elhagyta őt. Mit csináljak? Szeretem őt... Engedem, hogy szórakozzon velem – mondta Miklós.

Juci közben nem szólalt meg. Üldögélt, elmélkedett, aztán kinyitotta a száját.

– Nem lehetek magányos. Már kezdtem elfelejteni, hogy egyedül vagyok. Ő viszont eszembe juttatta magányomat. Köszönöm... – suttogta Juci, majd felállt.

Ránk nézett. A hal már találva volt az ebédlőben.

– Napok óta nem eszel rendesen, csak iszol. Enned kéne valamit – mondta Miklós.

Igen, látszott Jucin, hogy nagyon lefogyott. A lány megszólalt, lassan beszélt.

– Rosszul érzem magam. Egy pohár víz jól fog esni, megtalán egy szelet kenyér...

Miklós már ment is volna kenyérért, de Juci visszautasította. Egyedül indult az ebédlő felé, ami a konyhából nyílik.

Miklósra néztünk, leültették. Beszélgettünk. Beszélgettünk volna, de szavainkra zuhant az aggodalom.

Aggódtunk Juciért. A többiek nevében is írhatom ezt, mert láttam rajtuk. Juci már néhány perce az ebédlőben volt. Feri megnézte a lányt. Az ebédlőbe lépett, aztán szólt nekünk is. Mindannyian az ebédlőbe siettünk. Juci az asztalnál ült. Előtte ott volt a tál, amin a pontyszeleteknek kellett volna lenniük. Egyetlen szelet volt Juci kezében, a többi már nem volt sehol. Az utolsó szelet...

A lány mindent pótolt. Magányába belefért az ünnepi vacsora. Észre sem vett minket, csak evett.

Valami csordogál bennünk, mint a tinta a papíron. Olyan illata van, mint a szeretetnek. Ha megérintem? Ember.

23. A vértanú utolsó vallomása

Mért legyek én végtisztességes (?)
Elfektetnek úgyis
Mért ne legyek emberséges (?)
Mégfeszítenek úgyis
Ezek a képzők
Hol vannak már a szív segédigéi (?)
Te vagy minden gondolatom
Minden szavam minden betűje
Ahogy mondom és
Amit mondok Te vagy
Minden Te vagy Mindenem
Egyetlen lélegzet
S a lélegzetvételem
Te vagy Tiéd
Amíg fekszem kiterítve
Részem az Egész

/Fotó: Labancz István/

24. Te

amíg élünk
másik halál
osztályrészünk
bagatell fery
díszvendégünk
megjegyz minő nő
a nő ha nő a nő
böfögi és rőfögi
a szavakat
én az valaki más
ő egy élősködő
a kilencedik
a sorban
a kilencedik
ki pofonra vár
energikus
ő maga az energia
vámpír
fejhangon cincogja
nemes barnásabb lény vagyok
barnás génekkal teli ugaron
barnás színek közt cudaron
uralkodom a hangokon
teszem veszem eszem a fényt
mindenem a cooltura
mint egy gerinctelennek
a mozgáskultúra
tortúra

25. Szerelmem, Adria

Az Adriát látni és élni, igazán élni, igazán szeretni, s ha szeretsz, nyilván akkor élsz igazán. Mikor életemben először utaztam el Splitbe a családdal, s láttam meg az Adriát, azonnal szerelembe estem, s ezt még Bájós Nejem is megértette, megérezte. Az idő múlásával még jobban felfedeztük egymást az Adriával, például gyönyörű szigeteknek hála, melyek partját mossa s körülöleli őket, valamint mindig is rajongtam, rajongok horgászként az élővilágáért, a gyönyörű halaiért. Egyelőre csak szülőhazám vizeit horgásztam meg, de amikor horvát halpiacon jártam, mindig elérékenyültem megtekintve a halszagú igazságot. Van ami tud versenyezni egy sajkodni, keszthelyi vagy ráckevei halászlével, bár nyilván nem sokáig, szívemben dalol a haza becsülete. Feleségemnek, s nekem fontos városunk Szlovénia ékszerdoboz, Piran, s nemrég végre együtt is eljutottunk oda. Ott megláttam egy gyönyörű sellő szobrát, feleségem le is fotózott vele, mellette, bár nejem kicsit megdöbbsent, mert eléggé illetlenül viselkedtem a sellővel. Aztán mikor végre csobbantunk az Adriába, s a köveken tolattam (a mozgáskultúra maga az ember) a hús vízbe, ujjamon a jegygyűrű, mely gyarapodásom miatt ki volt tágitva, hirtelen megakadt, beakadt egy kőbe, s az erős hullámlázás egyszerűen lesodorta ujjamról a gyűrűt, s vitte magával, mélyre, titkos helyre, a szívébe. Az Adriának kellett a gyűrűm, hogy megpecsételjük szerelmünket, most már tényleg örökké hozzá tartozom, Drága Feleségem sem haragszik annyira, édesen mosolyog, ért, érez, de én azért kicsit könnyezem, hiányzik az ujjamról a gyűrű, az már örökre Adriáé, mint a kép is, ahogy szívem együtt hullámlázik vele.

26. Hívj vissza

tippeld meg
mit huhog az élet
mixeld a következő
réteget ha beéget
is remélj regélve
én hívlak félni
hétköznapi horrorban
mindent megélni
szívedből kisimul az élet
lelkem préselődik szivárog
valahonnan belőlem
át oda messze
egy szent szólít tegezve

27. Csoda

Oszlopok közt
Huzalok közt
Fák közt
Élettelenek s
Szentek közt
Élem nem
Hétköznapi életem
Átlátszó vagyok
Nincsenek titkaim
Ha rám nézel
Belém látsz
Rám tekintesz

/Fotó: Labancz Dóra Lilla/

S azonnal
Meglátod bennem
Májam tüdőm
Hitem betegségem
Félelmem s igaz szerelmem
Mely csak tiéd
Mindig is csak tiéd volt
Rám süt a Nap
Átsüt rajtam
Szívem helyén majd
Felragyog egy csillag
Az éjszakában is
Legyen remény
Az áldozatot
Hozónak

28. Kapcsolat szabályokkal

szó nélkül szeretni
semmi más dolgom nincs
csak szó nélkül
s ha mégis lenne
egy szavam
szeretni
mint villantó nélkül
pergetni
élmény élni
minden nappal
jobban és jobban szeretni
öreg halász és tengernyi kapás

29. Retúr

Elmosódik a kép
Minden kép mindenképp
Én karcolom a jeleket
A tengerpart homokjába
De a cunami már a vállamon
Kopogtat
Mindig attól féltem hogy
Én nem hagyok nyomokat
Nagyláb és nem Nagyszív
Minden ember inverze vagyok
Sőt talán a macskáké is
Ismerős lennék akkor is a
Magam számára
Ha nem tudnám hogy én én vagyok
De másra is ugyanúgy hasonlítok
A barátom és az ellenségem közt
Nincs túl nagy különbség
De ezt csak nagyon sok Irsai
Hatására ismerem be a hangoknak
Az én hangjaim hangosabbak
A hangorkánál is
A barátom azt akarja éljek
Az ellenségem az életemre tör
De egy ponton amúgy is
Elmosódik a határ
Élet s halál közt
Vagy épp összemosódik a kettő
Mert egy kicsit még talán
Több közös is van bennük

Mint azt elsőre gondolnánk
Bölcs elmével
Hamletnek is
Van egy kis szaga
S valami búzlik
Nem csak Dániában
Vagy épp valaki
De rég sejtjük
Tudod Ki

30. Itt és most

minél
egyszerűbben
élni
oly
bonyolult
te csak
levegőt szeretnél
venni
vagy cserélni
használtat
megoldani okosban
s már
támad is
a feketeöves idegtépő

/Fotó: Labancz István/

31. Felkészül

böjt
ölünk
kívül belül
jelen
böjtölünk
létezni

/Fotó: Labancz István/

32. Hím

Egyszer úgyis megírom a kissé kalandos, s néha bizarr szerelmi kapcsolatot Alfa Romeo és Júlia közt. Addig is, bevallom, nem szabad, hogy a még éppen egészségesnél mélyebb legyen a kapcsolatunk autónkkal, mintha mondjuk Cronenberg valamelyik klasszikusában lennénk castingon. Film, autó és ember találkozásának inkább e film legyen ékes példája. A la dolce vita fokozatai, Trabant, Ferrari, Alfa Romeo, példának okáért. Már apró gyermekként eldőlt a sorsom, mikor egy autós matricás újságban megpillantottam a tűzpiros Alfa Romeot. A Ferrari pedig Formula-1-es okok (bonyolultabb a politikánál is) miatt szóba sem jöhetett.

Alfa Romeom mindenesetre azóta sincs, sanszos, nem is lesz, de az ember vezetési stílusából úgyis mindenki meg tudja tippelni, milyen ember az illető. Milyen minőség. Úgymond. Emberség, jellem, sebesség, verseny, száguldás. Mindennek tétje van ebben a világban, de ez így van rendjén. Halálos iramban száguldunk a teljesség felé. Ami szétfeszíti szívünket, az autónk márkájától függetlenül.

33.

Ha Tatán az idős ember megmártózik a tóban, 40 évet fiatalodik. Ha a fiatal mártózik, 40 évet öregszik.

Iszap és elixír.

34.

Egy mondat az öröklétről, ezt ismételné magában az egyszerű horgász, de semmi sem jut eszébe halakkal suttogónak.

/Fotó: Barnás Márton/

/Fotó: Barnás Márton/

35. Isten felé félúton

Lét és idő osztozik ma
Gondolataimon
S ha kitisztul elmém
Erkölcsei törvény van
Csillagok nincsenek
A világ mint akarat és képzet
Elrendeződik tekintetem
Magasságában
A végtelen idő kedves nekem
A végtelen tér a szívem
Bűntudatom jámborrrá tesz
Ártalmatlanságom
Elviselhetővé lesz
Közel érzem magamhoz az Urat
Isten ajtót nyit s utat mutat

HAJDÚ MÁRK

- 36. Barnás Márton: Kapcsolat szabályokkal
- 37. Barnás Márton: Általában
- 38. Barnás Márton: Ő
- 39. Barnás Márton: A kertész
- 40. Kosztolányi Dezső gondolatai a kutyákról
- 41. Szabó Lőrinc: Szeretlek

HORVÁTH KINGA

- 42. Barnás Márton: Molotov megbecsülése
- 43. Barnás Márton: A vértanú utolsó vallomása
- 44. Barnás Márton: Aranyló csodaló
- 45. Barnás Márton: Szavak és ruhák
- 46. Kosztolányi Dezső: A vendég
- 47. Petőfi Sándor: A bokor a viharhoz

48. Egy emlékdoboz

Jól hangzik, de nem úgy zajlik. Vajon mi vihette rá az emberünket, hogy erre nézzen, és ne másfelé? Lesz vajon perc a kis életében, hogy nem fordítja el orcáját, ha valami nem az ő ingerküszöbének határain belül mozog? Én adom a kezedbe azt a bizonyos dobozt, amit aztán te adsz majd a soron következőnek. Valahogy így lehetne leírni a közösségi gondolkodást, amit az ember a világ „megjobbítása” révén szerez meg magának. Egy plecsni vagy csak egy matrica lenne egy lista kipipálendő részelemei közül. Nem hiszem.

Ha én gondolkodom, tehát vagyok. Én adom át a tudást, ami elvileg segítő szándékkal jött létre, hogy majd egyszer minden és mindenki jobbá válik, válhat. Itt a pont, az ember a nyelvtani küszöbét átlépve feltételezésekbe kényszerül bocsátkozni. Ez a remény fonala. Egy olyan dolog, ami majd lesz, amiről még csak sejtéseink vannak.

Ha én hiszek valamiben, akkor az valóra válik. De ehhez az kell, hogy ugyanannyi energiát is tudjak rá fordítani. Elvégre a sült galamb sem repül a szánkba teljes krumpli-püré- és savanyúság-öltönyben és felöltöben. Alapok nélkül sem épül fel a ház.

Elengedhetetlen egyik a másik nélkül. Először kell az elképzelés, aztán a terv és végül a megvalósítás. Szóval először is kezdjünk el abban hinni, hogy vannak jó emberek is szerény bolygónkon és nem csak rosszak. Egy ötlet, az olyan, mint egy folyton folyvást változó kaleidoszkóp. Amikor megszületik a sok szürke kis agysejt között, még nem is sejt, hogy

valakinek ínyére van, de másnak nem. Szerintem merő badarság az a feltételezés, hogy vannak kimondottan jó és rossz ötletek, ez egyéntől, környezettől és helyzettől függ.

Lehet, hogy egy döntés az adott pillanatban még segítette az emberiséget, de később nagy haszna volt. Amikor Lydia Poëtnak azt mondták, hogy ki van utasítva az Olasz Királyi Ügyvédi Kamarából, akkor vajon feladta volna az álmait? Nem. Keményen és kellő eltökéltséggel harcolt az ügyéért. Vagy vegyük azt a példát, hogy a legtöbb tudós és feltaláló harcol az igazáért. Jobbítani akarják a világot, segíteni. Ők az örök álmodozók. Gyermeki tünemények, akik nem félnek tenni és kérdezni. Szerintem az lenne a helyes döntés a részünkről, ha először is szabadjára engednénk a felnőtt korban leláncolt gyermeket és megtanulnánk újra, hogy mi is hinni akarás. A gyermek képes még hinni. Elhiszi, amit lát. Mi is higgyünk magunkban és másokban.

Én hiszek még az emberiségben, hogy szeretnének tenni valami jót is. Én továbbadom most eme gondolataimat. Ez az én dobozom, ki fogadja el vajon tőlem?

49. Visszatalálás oda, ahol születél

Valahol az erdő mélyén minden évben egy különös hagyomány tör elő a smaragd levelek sűrűjéből. Tisztásról tisztásra járva állatmaszkos fiatalok áldják meg Szent Iván éjjelén a hasonló korú cserje társaikat. Abban bíznak, hogy az ő életük talán még meg tud maradni ezen a bolygón. Néha végighúzzák az ujjukat az érdes gerincen, s fölnézve még reménykedni akarnak valami megfoghatatlan reményben. De ez olyan dolog, ami vagy szétfolyik a kezeink között, mint a

felvett folyó, vagy magába fog fonódni, mint az avarlakó kígyó. Az egész úgy kezdődik, hogy Szentjánosbogár-lámpásokkal indulnak neki a hosszú útnak némán, majd fokozatosan ismerkednek meg újra a természet hangjaival. Megint gyermekek lesznek, megint rácsodálkoznak a világra, az univerzumra. Minden egyes növénynél megállva azt kívánják, hogy csak még egy percet legalább adjon neki a teremtető. Egy percet, hiszen mi minden fér bele abba az egy percbe! Egy egész élet. Egy lány szemében fel is sínylek egy. Lassan pörögnek a képek. Születés, Gyermekkor, Ifjúkor, Felnőttlét, Öregkor... majd ájultan esik össze. Ketten ugranak utána, hogy elkapják. Nyírleány, mondják neki, miközben finoman az arcát fogják. Ekkor a lány fölneéz, mosolyogni próbál, de minden egyes mozdulata erőtlen és törekeny. Elsimít az egyik megmentője arcából egy kósza hajtincset. „Nimfa vagyok, egy szelleme a természetnek. Egy hang, mely figyelmeztet. Vigyázz magadra és rájuk”, mutat körbe, majd millió apró arany levélre bomlik szét. A két lélek sírni, dühös ökölrel rombolni akarna. De tudják, hogy az nem volna helyes a részükről. Egy szent hely megsértése és egy áldott lélek elfelejtése lenne. Ezt nem tehetik meg. Olyan, mintha egy részük akkor az édesanyjukba tiporna bele. Abba, aki maga az élet, maga a természet. Az ősanya. Mire vége lesz a természet éves áldásának, már alig van ember a vidéken. Néhányuk megkövült, mert ártani akart. Mások emberi sövényekké váltak, mert csonkítani próbálták a természet emberét: a fákat. A két alak ijedten menekül el. De aztán eszükbe jut, hogy mit mondott nekik a nimfa. Figyelmeztetés. Ne tedd azt, amit magadnak se kívánsz! Mindig gondold arra, hogy az a növény, amit látsz, az te vagy valahol. Te magad vagy a természet. Légy tehát tekintettel!

50. Fiktív levél

Pozsony, Főrév, Kagylós köz 16.
grófn. Lillai Anna

Legdrágább Annám!

Oly régóta akarnám leírni neked szánt soraimat a karikás, mívesen húzott betűimmal, hogy már a tinta egészen megszáradt a tollam hegyének a végén. De régen is volt már, hogy együtt néztük meg a nagy Millenniumi ünnepségeket, copfos kisgyermek fejjel csodálkoztunk a sok látnivalón. De most már attól félek, hogy azt a fajta áhítatot felváltotta a keserűség, mely a szívemet és lelkemet mardossa minduntalan. Egy embert téptek szét, igen, karjait, lábait és fejét torz kutyák szaggatták le, s rozsdás tüvel varrták be idegen testek sűrűjébe.

Itthon minden rendben van, a Mamácska milliószer csókolgat téged, ugyanakkor aggódik is érted, féltő, hogy rossz történik veled ott fenn a nagynevű Pozsonyba. Apuska nem is győzi nyugtatgatni. Dédike is jól van, bár mostanság csak nagyokat sóhajt, ha csak eszébe jut, hogy kisebb lett az ország, ilyenkor megjelenik egy-egy gyémánt fényű kis könnycsepp az orcája szélén. A Kató néni meg folyamatosan a Miasszonyunkhoz intézi a vasárnapi mise alkalmával az imádsága szavait, rózsagyöngyfüzérrel a kezei között várja, hogy Szűz Mária visszadja az elvesztett lelkeket. Nem merem neki megmondani, hogy ez nem tőle függ.

Fájdalmas megírnom neked, kedves barátném, hogy nem lehetek ott a menyegződön, pedig olyannyira szeretnék látni téged aranyos araként. Remélem ezért nem fogsz megharagudni reám, ugye az a bizonyos veres, fehér és zöld pántlika, mely

kettőnket összeköt, el nem fog szakadni emiatt, egy határ nem választhat el bennünket, mindörökre pajtásokat.

Azért megküldöm neked az ajándékaimat, még ha nem is tudom, hogy odaérnek-e hozzád Pozsonyba. Olyan lesz, ígérem, amely szívednek oly kedves. Kérlek szépen, ne is gondoldj arra, hogy te most már nem is vagy drága hazád szülöttje, csak mert egy másik hatalom orvul bekapta a tied karját. Te még így is magyar vagy, nem felejtettünk el téged, ahogy senkit sem.

A Nagyapó mondta régen, hogy igazán semmi és senki sem veszik el, a szívünkben és lelkünkben ők még ott lesznek azután is. Püthia is megirigyelhetné bölcs szavait.

Remélem egyszer majd újra látlak téged, addig is legmélyebb üdvözlettel ölel a te Dorka barátnéd.

Lautner Dorka

Budapest, Andrásy út 25.

51. Metróállomás

Nem érdemes azon töprengeni, hogy mi ment el, ha az a fontos, hogy mi maradt a kezünkben meg. A sok por és hamu után néha ott látom, ahogy egy fél téglán ül a múlt apró alakja. Csöpp kezeivel az állát fogja, könyökét a térdén pihenteti. Épp köröket rajzol az egyik lábával, miközben a távoli látóhatárt kémleli. Mellette egy törött karóra akarna járni, ha tudna még hinni az időben, hogy nem csak a mi csodás képzeletünkben él. Ha volna még ereje mérni a valóságot. De a metró állomásain sem a perc számít már rég. Ott is csak egerek rágiájá elkeseredetten az ember lelkét. Remegnek a lámpák, összebújnak ismeretlen testek, halkán sírnak a lelkek.

Sötét van odalent, rettentően sötét. Néha, mikor elmegy az áram, csupán csak csillagszemű fénypontok néznek egymásra. Mintha egy kis darab az univerzumból leköltözött volna. Talán csodás lenne azt hinni, hogy a béke lángja egyszer eljön ide is. A bátrabb fiatalok, kik itt maradtak óvni minket, most óvatosan felmennek körülnézni. A kezükben lévő fáklya elnyújtott árnyakat fest róluk a falra. Fent mintha tűzijáték lenne, a fiatalok arcát megvilágítja a mindent elsöprő fény.

Az állomás megint reng, reng, mint a kocsonya, reng mintha egy ugrálóváron lenne a gyermek. Napfényre vágyik egy leányka odalent. Kis kezeivel egy apró kört formáz meg és nevetve mondja az édesanyának, hogy sikerült meglátnia a Napot. Az anyja arcon csókolja, de közben elmorzsol egy könnycseppet és fölnézve elrebeg egy hálaadó imát, hogy a Jóisten legyen ő hozzájuk és másokhoz is kegyes.

Este van, mindenki és mindenki aludni tér. Alszik az, ki egykoron karmester óhajtott lenni, alszik az, ki autóversenyzőként szelte álmaiban a hajtűkanyarokat, alszik az anyuka, kinek gyermeke a Napról álmodik. Egy jobb és fényesebb jövőt ígérő napról. Csak a metróállomás nem alszik, mert akkor ki vigyázna a benne lévőkre, ki óvná meg őket a sok és egyben elképzelhetetlen gonoszságtól, mely most száraz folyamként közeledik egyre inkább felénk. Itt emberek élnek, sok kis virág egy mezőn, sok kis állat egy erdőben, sok kis valaki, nem névtelen senki, de nem ám. Mind vagyunk valakik. Még egy metróállomás. Akinek nincs senkije, annak most lesz. Egy metróállomás takargatja be a fáradt kilógó végtagokat, egy metróállomás dúdol altatót, egy metróállomás hozz szép álmokat. Nem kérte senki, ő mégis megtette, mert úgy érezte, hogy szüksége van rá.

Mit jelent az, hogy teljes? Azt, hogy épp vagy. Mit jelent az, hogy hiány? Azt, hogy nem vagy boldog? Nem azt, hogy van valami, ami miatt elveszett vagy. Elvesztél? Nem, csak nem akartam megkerülni, mert veszély közeleg. Félsz? Nem. Akkor bátor vagy? Nem. Én ember vagyok.

Hol a házad? Itt. De ez egy metróállomás. Nem, ez egy otthon. De hol vannak a szobáid? Nincsenek, mert az otthon ott van, ahol vigyáznak rám. A metróállomás vigyáz rám, ő befogadott, pedig nem is kértem.

Ki ő neked? A mindenem. Vigyázol rá? Igen.

52. Bőrös bűnös

Leakasztom önmagamot a fogasról minden egyes nap és szinte senki sem veszi észre. Belebújok egy testbe, mint bármelyikünk a ruhájába. Becipzározom elől és hátul. Kicsit szorít ott, ahol nem is kellene, de hát már az idő ilyen. Minden nap egy új bőrt húzok fel és most le. Nem szokatlan ez annak tudatában, hogy csontunk is már csak csövek hálózata, vérünk is inkább egy összeállt massa.

Különbségek eltörpülnek, elszállnak képzeletbeli madár-szárnyaikon. Már nem elégszünk meg azzal, hogy öregszünk. Aki annak vallja magát, azt kirekesztik. Sírbrablonnak állítják be, mutogatják és mutogatnak rájuk. Furcsa volna, ha egyszer is igazuk volna ez esetben. De szinte soha sincsen.

Ezt egy jövőbeli archív felvételei között fogják azok megtalálni, akik nem is keresik. Aki keres, az talál, de kérdéses, hogy mit? Azt, amire szüksége van, vagy valami egészen mást. Valószínűleg egyedül ülsz és csöndben akarsz aludni, amikor valahol a távolban leesik ennek az esetnek az aktája. Erre fel-

kapod a fejed és arra sandítasz. Majd ezt követi a mozgás, az inger, mely idegsejtről idegsejtre fut át. A nagyfokú maraton végén veszed csak fel és nézed meg igazán.

Félsz kinyitni egy ilyen becses okmányt? Ugyan! Nem harap a múlt elfeledett homálya, még ha ez neked inkább a jövő aurája...

Égzengés volt odafent, mintha megfordult volna a világ, s a víz, a tengervíz a fejünket csapkodta volna összevissza. Ő csak állt ott a mező szélén ázotán kitárt karokkal, mint valami szent. Sötét volt a kontraszt, sötét volt a homály, a lezúduló víztömeg is. Ágyuk szóltak ki, fény villant fel néhol, s valahányszor ez megismételni látszódott, az alakunk egy kicsivel közelebb került hozzánk.

Mikor már szemtől szemben voltunk egymással, ő átnyújtott a robotkezeivel egy kést nekem.

– Tedd meg!

Régi fegyver régi bajt tud csak szülni. Forgattam, mint lovag a pengét a csatája előtt, azzal az egy látható különbséggel, hogy nekem jelenleg nem volt sem becsületem, sem bátorságom. Mikor ezt felfedezte az illető embertársam, megfogta mindkét kezével a kezemet és lezárta azt.

– Valahányszor megteszed, mindig is hibázni fogsz egy keveset. Addig csináld, amíg ez nem lesz!

Nem akartam azt felelni erre, hogy ez ellentmondásos, mert a robotkarú sarkon fordult és elsietett. A kés élében megláttam önnön képem mását, miközben egy villám bevilágította az eget. Magasfeszültség ott és itt. Ó, bárcsak én is villám lehetnék! Akkor nem terhelne semmilyen felelősség ezt illetően.

Este úgy feküdtem le, hogy eldobtam magamtól a pengét lehetőleg jó messzire. Ne is lássam a kísértésem tárgyát. Éjfél

és egy óra, ami megmagyarázhatatlan időzóna, mert többet mutat, mit jelent. Csak azt tudják, hogy valami történik ekkor, ami más. Hallom, ahogy valaki énekel, kuncog, de csak azt látom hunyorgó szemekkel, hogy a kés az asztalon van. Néha olyan, mintha remegne, odamegyek és ölbe veszem, akár egy kisbabát. Ekkor klasszikus zene hangzik fel belőle.

– Belőled lettem én – nyivákolja, majd nevet egy sort, végül leugrik. Ha szellem lenne, talán repülne felém, majd az arcom elől egy centivel megállna.

Hogyan lehetséges, hogy ez megtörténjen? Nem is akarom tudni. Csak egy sejt vagyok, aki csak sejt.

Reggel arra ébredek, hogy minden vizes, de olyan nyálkásan vizes, a padlón törött tojáshéjak, amikben hártyaszerű anyag lengedez. Kezembe ott a bűnös fegyver. S csöpög le a vöröslő folyam. Majd érzem, hogy az oldalamba belenyilall valami és eldőlök, mint egy liszteszsák. A földön olyan leszek, mint egy bénult. Nyálás arccal próbálok meg felnézni a tükörre. Az üveg az mutatja, hogy egy férfi nyitja a szekrényt éppen, és kivesz onnan valamit. Valamit, ami fehér fogason lóg. Hasonló, mint ő maga. Abba belebújik, majd megigazgatja az anyagot magán és elmosolyodik. Mellette a kés van, a kés, de hogyan, és miért nő meg és lesz belőle egy kalapos inas-szabó egyén, aki ujjongva tapsikol?

– Megtette! – éneklí franciásan a kés. – Ezt el sem hiszem. Na jó, voltaképpen igen. Nos, uram, az a bőr már jó régi volt. Egy bőrrel kevesebb, és még van bőr a képén.

– Hát igen, lenyúztam azt, szerinted fájt neki? – kérdezte, s ez a kérdés szinte szíven hasított. Hát ennyi vagyok csupán, egy levedlett rongy.

– Nem hiszem, nagyuram. Tudja, maga nagyon is fenn tartható.

– De ön is. Késhez képest. Igazi régészeti lelet. Maga az Univerzum szabója.

A kés erre udvariasan meghajolt.

– Uram, biztosan nem akar... – itt köhögni próbált finoman –, tudja, megöregedni?

– Nem, nem, soha!

– De elkaphatják. Hisz itt a „test”. Ez nem is zavarja?

Itt a férfi gúnyosan és egyben undorodva végigmérte a kést. Felemelt engem és a kés fejére dobott, majd a kezét leporolta egymáson és jóízű füttyülés keretében kilépett a verőfényes napsütésbe. De a való életben nem volt sem napsütés, sem jókedv. Csak egyfajta belső gyász, mert aznap megint elvesztett magából valamit. Mindig csak magát tördelte, elvett valamit és bárhogyan is akarta, sohasem tudta azt vissza is adni, mert pótolni nem tudta magát. Mondták már neki, hogy egyszer élsz, de ő sohasem hallgatott rájuk. Számára az egy élet maga volt az öröklét. Fogyasztotta magát, ölt és gyilkolt, bőrt bőrre halmozott. Az ilyen egyént jelölte a gúnyos szó, mely így hangzott: BŐRVÁLTÓ.

Undorító egy dolog, ha valaki kétszínű, de ha ráadásul ezt úgy is értik, hogy kívül is...

53. Tégla

Minden falban lapul egy olyan építőkö, ami csak azt várja, hogy mikor omol le körülötte minden. S akkor bizarr módon elmosolyodik, hogy lám, minden el van rendezve, és a tett be van végezve. Ez a kis fekete bárány az, amire a legélesebb kés sem tudja fenni a fogát. Ez a szem, ez a téglá. Most kivételt teszek, és elárulom, hogy a mostani kényes helyzetben egy árnyék, aki saját tettét akadályozta meg.

Egy pohár martini társaságában egy mindenkori intrikáktól mentes helyszínen tökéletes a világ terepasztala felett ítélkezésre. Számára ez is csak egy hosszú elnyújtott sakkjátszma, amit most is egy névtelen alak ellen vív sikerrel. Finom mozdulatokkal kortyol, majd letéve a karcsú üveg poharat int az aranygyűrűs kezével, mire valahol egy téglá becsusszan.

Pár perccel később eldördül egy lövés, de nem éri találat az illetőt, egy testőr ugrik a papára és a saját tulajdon testével védi meg, eközben a femme fatale is elájul. Fölötte fiatal arc jelenik meg, feje körül dicsfény ragyog és csupa fehérség. Óvatosan simogatja meg a nő arcát, majd bólint egyet. A nő szeme lecsukódik.

Pár perccel ugorjunk vissza, a vatikáni egyházfő életvidám arccal köszönti a híveit a kis nyitott tetejű kocsjában, csak egy plexiüveg védi. Körülötte megannyi testőr gyűrűként óvta őt. A sok figyelő szempár között is egy volt, aki méltó utódja a középkori lovagoknak. Ő nem viselt páncélt. Láta, hogy valaki előveszi a fegyvert, amit neki kellett volna megtennie, de meghátrált még időben...

54. Azon a nyáron

Csak a tűzijátékok színes kavalkádja tudta a tulajdon elméjét visszarepíteni oda, ahol a mesék elkezdődnek és igazzá válnak számunkra. Fejét kissé oldalra döntve egyik karján pihentette, miközben egy régi könyvet lapozgatott. Hirtelen jött szellő tolta kíváncsian kezei között a finom pergamentszéleket, majd megállt egy kép mellett.

Aprócska kis falu hegyvidékbe burkolódzó alakja sejlett fel kéklő szemei előtt. Lámpások lógtak a kis utcák szélein,

körülöttük szentjánosbogarak szálltak. A nagy ezüstös Hold alatt egy sárkány kúszott el. Igen, valóban mozgott, lassan kilépett a lapok közül. A fiatal lány előtt tört ki.

Hatalmas fény keretében oszlott szét, mint egy petárda. A lehulló fénypázmák apró esőcseppek lettek, melyekben a csillagok integettek vissza. Varázslatos volt ez, mint egy valóra vált álom. A lány ruháján a madarak ekkor megelevenedtek, kis papír, origami madarakként repkedtek a teste körül és finoman bújtak hozzá.

Táncolni szeretett volna. Kezeit a szívére helyezte és kívánt egyet, mire a feje fölött elhúzott egy hullócsillag. Mosolygott és körbefordult egyet, háttal a korlátot fogva állt meg. Csukott szemekkel az égre tekintett, oda, ahol csillag halak úsznak és a csodák háza áll. Ahol a titokzatos sárkányherceg birodalma terül el.

A könyv ekkor fényleni kezdett. Emberi alakot öltött. Egy szemrevaló férfi állt vele szemben. Óvatosan a lányhoz lépett, kezeit megfogta. Mélyen a szemébe nézett, majd fel az égre. A lány elcsodálkozott, sőt még némi halovány rózsaszín pír is megjelent az arcélein.

A férfin aranyos korona jelent meg. Hosszú palástja egészen a látóhatárig terjedt el. Kezét nyújtotta, mire a lány vonakodva kissé, de megfogta.

Ami ezek után történt, az maga a megtestesült álom és szerelem. Csodás dolgok estek meg akkor, amikor egy ártatlan csókban teljesedtek ki. Ahogy közeledett a hajnal, úgy vált szép bíbor és halovány színben a király palástja, majd mire hazaértek, a lány körül gerlek jelentek meg, melyek a király különös és szenvedélyes látogatása után sem hagyták el a kis erkély párkányát. Ott búgtak. A Nap örömmel nyugtázta, hogy lám, valakinek szép álmokat hozott a Holdnővére.

A lány a kezein aludt, mikor egy apró pillangó az orrára szállt. Nagyot tüszentett, mire a kis tűnékeny szárnyú lepke elrepült a közeli terasz levenduláira. Nagyot nyújtózkodott, ásított egyet. Lenézett az utcára, a tegnapi Szent Iván éji multság nyomai még mindig az aszfaltot díszítették. Egy utca-seprő füttyülve takarított.

A gyerekek futva reptettek sárkányt. Az egyik ilyen papírsárkányon egy király alakja volt felfestve, a lány illedelmesen pukedlizett és elpirult. A király elmosolyodott.

Azon a nyáron történt dolgok mindig is a szívem legszen-
tebb részét képezik. Most is ahogy a vízben áztatom magam és felettem szállnak a sirályok, azon tűnődöm, hogy vajon csak velem esnek meg ilyen szépségű dolgok, vagy minden-
kivel az élete folyamán egyszer? Kívánom, hogy minden em-
berrel essenek meg csodaszép dolgok, mert ezek bármilyen
helyzetben lélekemelő hatásúak. A mosoly, amely a szemből
ered és a szájon mutatkozik meg, a legszebb ajándék a lélek-
nek és a szívnek. Hinni kell a csodákban gyermeki szemmel.
Én hiszek.

55. Sebesen, mint az élet

Mint a repülő gondolat, mely átszakítja a látóhatár szoknyá-
ját,

Mint a fecske, mikor először ugrik ki a fészekből gravitációba,

Mint mikor meteorit vágja át csillaghalas égbolttenger viharát,

Mint a szabadesés pillanata a felhőtlen szabadságba,

Zúgnak felettem V-ben és néha U-ban,

Zúgnak alattam tömve konzervdobozba préselődött unott
képű halak,

Zúgnak mellettem emberként hömpölygő sietős hangyák
egyedül és bolyban,

Zúgnak mögöttem tirádák és fogalmak, emlékek és élmé-
nyek, mezők és falak,

Sebesen száguldó autóként élem egyszer az egyik napot,

Másszor magamat látom, ahogy ezt csinálom,

Untat, idegesít, közben eufória kerülget, így ad keringőt, így
ad virágot,

Elszomorít, hogy óra lettem, hogy az életemet lopom,

Kicsiny madár volnék egy gyermek kezeiben, aki földob első
utamra, hadd menjen,

Igen, erre vágyom csöppnyi lelkemben, míg óriásira nő a sze-
retett a szívemben

/Fotó: Labancz István/

56. Orion

A Nap lassan bújt el a sűrű hegyláncok takarójában, de azért még egy utolsó pillantással megszemlélte a nagy rónaság minden egyes szegletét. Egy kis legényke pattogtatta az ostorát, nyerítésszerű hangja visszhangként rótt a köröket a vidéken. Mellette egy kiscsikó pihengetett, szép tejfelszőke színű szőrén apró fekete foltok körvonalai látszódtak. Nagyot ásított, amikor a kisfiú újból csapott az ostorral. Okos aranyfényben játszó szemeivel nézte, majd felállt és a fiúhoz dörgölözött.

Orion névre hallgatott a kis paripa, igazi táltos volt. Oly messze vitte négy patája, amit még a falubeliek sem tettek meg egy évben. Égi csillagként jött le a földre és rögtön ehhez a kis lurkóhoz baktatott. Már akkor is kitűnt, hogy szemeiben az ember valódi képét látja meg. Mindenki a csoda csikót akarta, a gazdagok bármennyi kincssel megfizették volna, ám a pariba úgy látszik a kisfiú személyében gazdára talált. Óvta is őt, most is szeme sarkából leste minden mozdulatát.

Egyszer csak a csillagok lejöttek az égből és alakot öltöttek. Hóesés szakállú pásztorok és vidám arcú asszonyok. Orion nyert egyet, majd büszkén vágta oda hozzájuk. Ott az egyik nő lehajolt, megsimogatta a ló fejét és megcsókolta a homlokát. Felizzott egy Nap képe. Egy öregember lépett ki a tömegből, arcán a ráncok, mint a fa törzsén az erek úgy futottak szerte szét. Intett a fiúnak, hogy lépjen bátran közelebb. A fiú előrébb ment és félve nézte Oriont. Nagyon aggódott érte.

– Ne félj tőlünk, Orion a mi népünk tagja – mondta, azzal a kislovacska kettőt fordult és egy kisleány nevetős arca köszönt vissza a fiúcskára. A fiú elpirult és lesütötte a szemét.

– Orion kíváncsi volt, hogy milyen is az ember, aransárga szembogarában látta magát minden élőlény teljes valójá-

ban, de ez néha torznak hatott. Láthattad, hogy mennyi kapzsi bogarat szül egyszem szerény lélek – nézett Orionra az apó.

– Látom – felelte a fiú.

– Orion itt marad a Földön, de minden este csillagként világít az égen. A te szemed igazat mutat a világnak, a lelked is szép ekképp – azzal megint csak csillogó égi pontok voltak az égen.

A fiú ott feküdt a ló mellett és kissé álmosan ébredt fel. A csillagok altatták el őt. Szemeivel Oriont kereste, meg is találta, s mosolyogva aludt tovább.

57. Ez is én vagyok

Furcsa volt, hogy magamat nézem a tükörben. Nem éreztem azt, hogy bármilyen cél miatt van rá szükségem, mégis valamiért újszerű volt látnom azt, amivel már eleve megszülettem. Ugyanazok az arcvonások mosolyogtak rám szelíden vagy éppen próbálták felhívni magukra a figyelmet, hogy hahó én is itt vagyok, engem se hagyj ki. Nagyot sóhajtottam, mert belefáradtam, hogy folyton arra gondolok, hogy még most sem vagyok az, aki lenni szeretnék egyszer az életem során. Egyszerűen bántott a tudat, hogy nem tudtam úgy nézni magamra, hogy ne keressem örökké a hibákat. Mikor voltam én egyáltalán elégedett? Szinte soha, volt azonban egy erős gyanúm arra nézve, hogy egy belső kis démoni hangocska akar elbizonytalanítani. Minduntalan ez árasztotta el a gondolataimat, ez mondta ki, hogy nem vagyok elég. Pedig ez őszintén szólva nem is lenne igaz. Legszívesebben egy jól irányzott ütéssel, egy erre alkalmas serpenyővel arcul csaptam volna, és örömmel konstatáltam volna, hogy lett volna akkor egy szép napom és fütyülve hagytam volna ott.

Most viszont egy újabb kínos sóhajtás kíséretében csak annyit mondhattam volna a lelkemnek, hogy a nap elindult, és nekünk dolgaink vannak még. A napfényes utcán felsínylett egy múltszázadbeli gramofon hangja, keringőt játszott az idővel és ez valamiért megtetszett nekem. Szinte láttam magam előtt, ahogy a fiatal párok egymás után fordulnak és mosolyognak önfeledten a táncpartnerükre. Szép volt és rendkívül megható, hirtelen egy könnycseppet morzsoltam el, mert a nosztalgia utánozhatatlan érzése tört rám. Ez meglepett, hisz még húszas éveim elején voltam. Belső nyugalmam abban a közel tíz másodpercben mintha helyreállott volna. Az üzletek kirakataiba belesve humoros volt látni, hogy a szinte kifutó modellként lépkedő alakok mennyire megnyúlnak vagy épp összemennek. Varázstükrök voltak ezek a szerény képzeletemben. Ezek az üvegek nem borzasztottak el, mert nem adtak reális képet és nem csak én voltam előttük. Lehet, hogy nekem is be kellene szereznem egy régi vidámparki tükröt. Vajon az segít ezen a „meg nem elégedett” állapoton? Nem hiszem, ez is olyan, mint a mese. Megírják, elolvassák, majd megbeszélik. Tipikusan a mi lett volna címszó alatt érdemes keresni, ha a nagy poros lexikonokat nyitjuk fel.

Ugyan már, ez már nevetséges nekem is, hogy az önsajnálattal mezején próbálom meg kordában tartani az elmém nyáját. Mikor érdekelt engem jórészt mások véleménye és az aggodalom, hogy mi fog történni a jövőben? Ideje kinyitnom az ablakot a magabiztosság felé. Igen ezt fogom tenni. Nyúl akarok lenni az élet utcájában vagy sárkány?

Másnap reggel már mosolyogva léptem a tükör elé.

– Helló – mondtam –, ez is én vagyok, ha tetszik, ha nem. A tükörben lévő másik alak nem szólt semmit, de amikor ví-

/Fotó: Labancz István/

gan kísértél a lakásból, láttam, hogy egy percre meghök-
kent, majd elmosolyodott.

„Na végre”, gondolhatta.

Én is így éreztem, miközben rám vigyorodott a Nap
első sugaraival, és szembe jött velem egy kutyát sétáltató
hölgy.

– Jó reggelt! – üdvözöltem, mire amaz elcsodálkozott,
hogy vannak még jól nevelt fiatalok manapság és visszabic-
centett, a kutya meg csak állt ott két farkcsóválás közepette.

58. Főnix

Messzi Arábia az otthonom, hol egy kút mélyén hallgatok
Hallgatok, mert két szép szemem könnytenger
Csőrömről pereg le minden, mi emlék volt csupán, ha úgy
akarom, dalolok
Dalolok neked, drága gyermek, elmondom, mi szép, mi rút,
mi is az ember
Szólok neked, aranyifjú, mesélek neked, Apollón, ha szekered
erre tart
Ha Nap süt rám szekeredből, megízlelem, mily szeretet lako-
zik benned
Ha esőt szűr a nagy égi fátyol, mint kedves szavak, mint für-
ge vízpart
Ha énekelek, az élet jelenik meg, ám egyszer az én szavam vi-
rága is elhervad, enged
Enged, hisz poros hamvakból születek ujja
Enged, hisz változik a világ
Enged, hisz a múlt legszebb része lesz az emlékezés, sződd
szép dallá

/Fotó: Labancz István/

Enged, hogy a fönix elhamvadjon, s újra kezdjen mindent,
nagy a világ
Gondolj rá virágként, gondolj rá anyaként, gondolj rám
Tollaim lesznek költők pennái, írnak valóst és mesést
Fönix lesz szent madaruk, az ám
Fönix lesz egyszer minden ember, nézd a szépséges ébredést

59. Cím nélkül

Hogy mit is jelent a nevem pontosan, azt még nem tudom. Általában ilyenkor rápillantok a hatalmas, csillagokkal borított tengerre, amit Univerzumnak hívnak. Nem tudom csak sejtem, hogy mi fűzi hozzám a gondolatait ez a különös erő. Oly sok csillagkép néz le rám ilyenkor. Vajon mióta figyelnek minket, nagy gyémánt csillogású szemeikkel?

Én is egy vagyok közülük, csillagporból lettem s azzá leszek egy szép napon, visszatérek őseim földjére, oda, ahol még emberfia nem járt. Csak így nyerhetek bizonyosságot a sorsomat illetően, hogy mire is vagyok hívatott. Nem én nyomom le a bilentyűket az élet zongoráján, hanem Ő, nekem közben be vagyok kötve a szemem bogara. Csak fénycsóvákat látok, melyek akár az elszaladó árnyak egy poros, esőtől áztatott vonat ablakán. Így fut el a táj, így török meg az élet. De ezek csak szavak pusztán, melyek néhol megsejtenek dolgokat, rávezetnek a miértekre.

Körbe nézek, s rádöbbenek, hogy nem vagyok egyedül. Én vagyok ott a másik ablakban, aki épp kitölti a kávé, én vagyok a padon ülő fáradt öregember, aki ideges kezeivel eteti a galambokat, én vagyok a lány, akinek most törték össze a szívét, én vagyok az a sebesült, akit most visznek be a kórházba, én vagyok az a kisfiú, akit most ölelnek meg a szülei, én

vagyok az emlék és az idő, én, én vagyok. Minden vagyok és semmi, egyszerre vagyok üres és teli.

Könnyes lesz a szemem, s kínosan lepillantok, mintha fél-nék mindezekről. S ekkor elkezd esni az ég szürke ruhájából a gyöngyharmatos folyadék, dörög is, de már ez sem zavar. Feltekintek, s közben csukott szemmel kitárt karokkal állok ott szép csendesen.

Finom csiripelés hangzik fel, mintha egy szépen szóló cselló kérdené meg a dallam nyelvén, hogy ez így minden rendben? Egy kis madárka az, kíváncsi ábrázattal figyel, közelebb ugrál. Nem remeg, nem ijedt, nem, csak egyszerűen érdekli, hogy mi van velem. Tulajdonképpen mi is van most velem? Nem tudom, de valahogy felszabadít, mintha súlyos kövek esnének le rólam. Egyszerre vagyok nyugodt, boldog és izgatott. Kedvem volna balettlépésekkel tele festeni a szürke aszfaltot, kiszínezném vele azt, amit mindig is ki kellett volna. Életet vinnék oda, ahol egykoron volt. Tavaszi tájat kennék fel rá, napsárgával, smaragdzölddel, égbékkkel, bárány fehérrel, ibolyaszínnel, bíborvörössel. A lélek színeivel.

Lenne ott szeretet, szerelem, derű, hűség, barátság. De jaj, egy hamis hang belém folytja az eddigi ábrándozásaimat, a szimfónia ijesztő taktust vesz fel, megszólalnak a dobok, éles hangon rezdül fel a hegedű húrja, pattanásig feszült a hangulat. Előjön a sötétből a bánat, a fájdalom, a harag, a düh és a keserűség. Sebes arcú, nehézkes mozgású, gyorsba tekert alak tart felém. Rám mutat, majd krárogva felnevet, a fogai között piros nedű ömlik ki folyamként.

Futni szeretnék, de a lábaim cserbenhagynak, pedig nélkülük nem tudok biztonságba elmenni. A rémlény pedig egyre csak közeledik. Hörög, ordít, sikolt, s közben az arca egyre változik. Körülötte most már füst gomolyog.

Egyszer csak minden nyom nélkül köddé válik.

Megkönnyebbülök, s harsonák hangja jelzi, hogy vége. Fanfárok szólaltatják meg őket, áttetsző alakok. Katonák jönnek, legionáriusok, majd keresztes lovagok, hopliták, hunok, világháborús hősök és legvégül veteránok. Mind-egyikük szép sorban letérdel előttem és fejet hajt. Megrökönyödve nézem őket, de elfordulok, azért én nem vagyok ekkora hős. De a katonák csak állnak ott fél térdre ereszkedve, csendben és várnak.

A szám olyan, akár a tető, cserepes. S hirtelen nem tudok megszólalni. De mégis, mit is mondhatnék? Hűséget, bajtársiasságot, vakmerőséget. De ha ezeket még én sem ismerem, akkor minek adjam oda nekik verbálisan? S ekkor felnéznek, mind a közel egymillió arcra, s önmagammal szemezek.

Tehát nem idegen lelkeket kell csatába vezetnem, hanem mindannyiszor a saját magam harcait kell megvívnom újra és újra a történelem folyamán. Vajon adnak segítséget is hozzá? Vajon milyen jel lesz a múltban, amit a jelenbéli, illetve a jövőendő önmagamnak hagyok hátra? Lesz-e tinta, mely nem folyik el e súlyos szavak alatt? Nem tudom, mert... mert még én is türelmesen keresem, de ígérem, ha egyszer az életben rálelek, akkor meg fogom mutatni...

60. Gyermeki szemekkel

Volt olyan időszak, amikor a tudomány és a misztikum nem fordult el egymástól, mint elhidegült szerelmespár tagjai. Nem az etikett formaságai alapján közeledtek a másikhoz, hanem az emóciónak nevezett különös és megfoghatatlan dolog lengte be őket, varázsfonál gyanánt.

A romantika viharos regényei lázadó szellemiséget szülnek az újabb kor eszmerendszerének. Az ókori papirusztekercsek gyakran diskurálnak egymás között olyan egyénekről, akik képesek a mások elméjében megjelenő lehetet vékony, szinte már pillangószárnyú álmokat megfejteni, alakítani. Álomfejtők, ez egy ritka, ám annál zavarosabb szakma, mivel az események kezdetén elítélték őket. A tudományt magyarázók elnézték nekik ezt a botlást, de valójában valahányszor eléjük toppant egy eset, amikor az álomfejtők segítettek, szívükben olthatatlan harag lángja parázslott fel. Az örök düh kígyója mocorgott árnyékukban.

Egyszer történt meg, de épp elég tanulságot szolgáltat ez is.

A nyár tüze lassanként az egész vidéket meglátogatta, aranyló ékkövekként ringtak a búzahalászok, édes illat futott végig a fák törzsei között. Madarak csiviteltek fenn az égboltnak nevezett kék hullámtengerben. Egy kislány nézte ezt a festményt az ablakból. Kezei mellett egy kis katicabogár lépdelt szorgosan. A kis vörös fürtös látszólag unatkozott, mert fenemód sokat sóhajtozott, mint egy megcsömörlött vénkisasszony vagy egy szabadszájú matróz. Az volt a kis szíve legnagyobb bánata, hogy ebben a nagy házban, amiben élt, senki sem hallgatta meg igazán, pedig annyi minden szép dolgot szeretett volna ő töviről hegyire elmesélni. Voltak álmai, melyek szárnyaltak a fantázia birodalmában.

Egy este édesanyja jött be hozzá, s azt mondta, hogy jött valaki hozzá, aki mesét mond neki. Különös volt az idegen, magas volt, mint egy zsiráf, szemüveget viselt s olyan szemei voltak, mint egy tacskónak vagy egy vizslának. De a fabula is más volt, nem hétköznapi, mert nem volt benne se királylány, se sárkány. Ellenben valami egészen hihetetlen dologról szólt, egy másik világról, ahol elefántok vannak, a Nap folyamato-

san süt és olyan magas a fű, hogy csak az ott álló két szeme bogara látszik ki. Ez meglepte őt, ám a leginkább furcsa dolog az volt, amikor a bácsi megkérdezte, hogy szokott-e álmodni.

– Szoktam, bár a körülöttem lévő felnőttek azt mondják folyton folyvást, hogy az kisgyerekek dolga – mondta nagy szemekkel.

– Nagyon ostoba gondolat a részükről, képzelj csak el, hogy milyen fásult öregek lesznek belőlük később.

– Miért nem akarnak álmodni?

– Mert elfelejtették, milyen volt gyermeknek lenni és ez megrémiszi őket. Pedig lélekben mindenki gyermek. Még én is.

– Valóban?

– Valóban. Tudod, én álomfejtő vagyok. Nekem bárki elmondhatja azt, amit lát, amitől fél, ami problémája van. Jó hallgatóság vagyok.

– El is mondják?

– El. De az sok idő. Egyesek félnek megnyílni. Kagylók.

– Minden ember kagyló?

– Valahol igen, valahol nem.

– Értem és köszönöm. Lesz még mese?

– Legyen?

– Legyen!

– Akkor lesz, de most aludj, késő van már, a szentjánosbogarak is leheveredtek.

– Mi a bácsi neve?

– Sigmund.

– Jó éjt, Sigmund úr!

– Jó éjt!

Ezek után a férfi lassan és csendes léptekkel ment ki a szobából. A lány szülei nem győztek hálálkodni neki, de a férfi ezt gyorsan lerendezte egy kézmozdulattal.

Mikor kilépett, az édesapa visszakiáltott.
– Várjon egy kicsit, hogyan szólíthatjuk?
– Freud, Sigmund Freud.

61. Minden hópehely egy könnyed lépés

Minden hópehely egy csillag az együttlétben,
Minden varázs egy varrás az elhaladó szívében,
Minden fenyő kabát rajtam és rajtad,
Minden ajándék madzag,
Minden és Mindenkit összeköt,
Minden a semmiből születik, mikor csillag vándorol az égen,
Hangot hallasz ezer mérföldről, s látod az eget, mely vándorol...

62. A hegyi remete és a kismadár

Az idejét sem tudta, hogy mikor látta a völgyet a saját szemével. Pedig nagyon is ott volt előtte, közvetlenül a lábai alatt nyüzsgött, mint egy rettentő méhkas. Olyan sokszor kelt fel mellette a Nap, hogy a zsibongó hangyaemberek hangjai eltörpültek a hegyek sűrű erdei adta nyugalmas csendjéhez képest. Itt bizony még ennek is szépen szóló dallama volt. Törökülésben ült és várt. Szemei most is csukva voltak a természet elől, kezei a térdén pihentek, ujjai szinte már mereven ragaszkodtak a térdkalács adta biztonsághoz.

Egy kis madárka lépkedett óvatosan elébe. Barna tollas fejcskáját kissé oldalra billentve leste csodálkozva a szobor-szerű alakot. Közelebb merészkedett, ráugrott a térdére és

onnan nézte nagy sárga okker színben játszó szemeivel. Ekkor a férfi egyik szemét kinyitotta, majd mikor észrevette a nem várt vendéget, a másikat is kitérítette és egy nagyot sóhajtott. Kényelmes pózba helyezte magát és a kezébe vette a kismadarat. Amaz élénk csivitelésbe kezdett, mintha egy szuszra akarná végighadarni a kicsiny élete minden eseményét. A férfi szelíden simította meg a tollas fejét, a kis vendég a kezeihez bújott ekkor.

A szél egy gyenge szellő kíséretében harangjátékot hozott magával. Lágy volt és dallamos. A barna kisedként ásitott egyet és nyomban elnyomta az álom pillangója. Parányi kis mellkasa ütemesen fel és le mozgott. Néha rúgott egyet aprócska lábaival, ilyenkor bizonyára rosszat álmodott.

A férfi szerzetes volt, aki itt a hegyek csúcsai között kereste azt a nyugalmat, mely segít neki megérteni a világ mindennemű zajait. Világéletében gyűlölte a hangzavart, a neszt. De amikor ez a madár megjelent, hirtelen megértette, hogy nem minden zaj rossz még az ő füleinek sem. Sőt, a kis vendég szavai, azok a csivitelő kis hangocskák a gyermekkorára emlékeztették, amikor olyannyira kíváncsi volt mindenre. Zaj volt a madár szava, de nem bánta meg.

Most a szél által hozott harangjáték is szívet melengető volt. Később, mikor a madárka felébredt és alaposan kinyújtózott, megborította magát, majd finoman hozzádörgölözött a férfihez, akár egy kismacska. Még egy utolsó pillanat erejéig visszanézett a férfira, majd kitérítette pettyezett szárnyait és hagyta, hogy a szél vezesse útját. Süvítve robogott le a völgybe, majd onnan hirtelen felhúzta csöpp testét és már a messzi látóhatár felé vette az irányt.

A férfi mosolyogva szemlélte ezt az artistamutatványt, kezeiben már ott volt a túrabot is útra készen. Lefelé vezette

lépéseit a völgy felé. Útközben fütyörészve múlatta az időt, ami még tőle is szokatlan volt. Így ért le mosolyogva és vidáman. Mindenki örült, hogy milyen jókedvű, arca színe is élénk színt vett fel.

Most már tudta, megtalálta azt a bizonyos nyugalmat, amit egykoron keresett. Öregkorában is örömmel ült ki a háza tornácára és visszagondolt arra a bizonyos apró csivitelő hősre. Egy kis madár szállt rá a vállára, ránézett és finoman megcirógatta. Ekkor unokái szaladtak elé és csodálkozva lesték, hogy a nagyapjuk micsoda egy rendkívüli ember, hogy képes még a legfélősebb madarat is megszelídíteni. A nagy-papa eközben azon morfondírozott, hogy a kismadár nem rokona-e esetleg annak, aki egykoron támaszt adott neki.

63. Ki ette meg a misszionáriust?

Imádkozott most is és mindörökké, amíg csak tartott a kezében fogott piros fonál. Sohasem tudta igazán, hová is vezet. Csak belekapaszkodott minduntalan. Jó erősen szorította. Soha nem óhajtotta elengedni, még ha mostanság néha iszonytató erővel húzta is valami. Valami sötét. Vöröslő szempárok lestek rá és figyelték, ahogy elhalad a szűk árkádok és boltívek alatt. Varjak voltak talán, kik egymás felé kuncogva károgtak.

A gyertyák a kandeláberekben szinte fáklyaként égtek és lélekként nézték a fiatal papot. A sístergésük felért egy-egy titokzatos suttogással. Égi fényekként tekintett az atya rájuk. De amikor kezét a lángokhoz akarta érinteni, azok visszahúzódtak, féltek, hirtelen hűvösek lettek. Ilyenkor az egyház szerény szolgálja elgondolkozott, hogy mi lehet rajta. Talán Káin pecsétjét viseli?

Egyszer álmot látott, amikor elbóbiskolt a nagyoltár előtt. Az utolsó emléke az volt, hogy úgy esett előre, mintha hátba szúrták volna. Ezután már valahol sétált. Sűrű ködbarányok ugráltak előtte, a talaj nedves volt és valami száraz, ropogós dolgon lépkedett meztelen talpakkal. Zúgott a feje, mint egy méhkas. Fekete alakok táncoltak előtte és invitálták, hogy kövesse őket egyre beljebb.

Hirtelen egy nagy máglya fénye lobbant fel a szeme sarkából. Nagyot reccsent alatta valami, lepillantva nem tudta hirtelen, hogy keresztet vessen előbb vagy menten ájuljon el. Egy még élő torzó volt, aminek karjai felé kaptak. Sáros, véres teste nyúzott volt és apró férgek ki- és bevándoroltak egyik testnyílásából a másikba. Feje aszott mazsolaként függött egy pár megmaradt csigolyán. Arca irdalt volt, szemei, mint két fekete pötty az éjszaka sötétjében, teljesen eltűntek. Nagyokat sóhajtott, ami fekete lángként szállt fel belőle és bűzös, kénese illatot árasztott. Olyan nehéz volt a levegő, ami kiáramlott belőle, hogy a papot körbeérve összepréselte a törekeny ember csontjait.

A pap hátra akart volna lépni, lerázva az egykori emberi húscsapatot, de ekkor szárnyas lények markoltak a hátába és felkapták. Vitték a máglyához, ami igazából egy felfordított templom volt. Ám a templomtorony így is felfelé nézett, a hegyes kereszt az ég felé meredt. Már jó sok ember volt rá felnyársalva. A furcsa szárnyas lény egyszerűen ledobta, arccal előre esett a fémrúdra.

Ideje sem volt, hogy felsikoltson. Ez térítette el álmából, ám ekkor valóban érzett fájdalmat. Égő érzést a kezeinél. A pokol képe villan elé. Lángoszlopok és füst. Kezei helyén csak csontok voltak, a vörös madzag szétfolyt, mint egy hömpölygő véráram. Fájt hozzáérnie. De nem tudta elengedni,

egyszerűen hozzáragadt. Felette a varjak visítva nevettek és szálltak el. Tollaik belepték őt, majd szűrők kések lettek.

Ekkor felordított, hogy miért pont vele esik meg eme kárhozat. De nem jött válasz, néma csend honolt a templom belsejében. Végül elfogadta a sorsát és hagyta, hogy elégjen. Csak ült és nézett maga elé. A végén már nem fájt semmi.

Reggel a nap első sugarai egy üres telket világítottak meg. Rom maradt meg, pergő vakolat és egy vörös fonál. Mintha csak tegnap történt volna ez, pedig van annak már száz éve is. Minden évben egyszer megjelenik a templom és rituálisan elég, azt mondják, ilyenkor összefolyik a valóság, a képzelet és a túlvilág. Hallod a sikolyokat, de nem látod a fájdalmat. Elmész mellette, de éjjel az álmodban kísért a pap.

Misszionárius volt, akit felemésztett a sors tüze. De ő még a túlvilágon is úgy ítélte meg, hogy őt inkább elfogyasztotta valaki. Valaki sokkal nagyobb és ijesztőbb. A valakiktól kell félni a leginkább. Ők azok, akiket nem látsz és könnyen az életedre törnek. A pap látta viszont őket, igaz, csak a legvégén. De már nem volt alkalma leírni a kinézetüket.

Éhes vagyok ezek után, vágyódom valami után...

LABANCZ ISTVÁN (64-71.)

64. Az elrontott fotók megnézése

1.

Születtünk fehérből, feketéből.

Meghaltunk szürkén.

Vörösként élünk, kékben hiszünk.

Aranyként.

2.

fehérből-feketéből

születtünk,

szürkén

meghaltunk

élünk

vörösként,

hiszünk

kékként

aranyban

3.

fehérből-feketéből

szürkén,

vörösben, kék felé...

...aranyként

/Fotó: Labancz István/

65. Sors és szökés

És csak ásott és ásott az éjszakában.

Már majdnem elérte a célját, amikor egy hirtelen ötlettől vezérelve ledobta maga mellé a sebtiben összetákolts ásó-félét, és a pusztá kezével hányta a továbbiakban oldalra a földet. Rég várt arra a pillanatra, ami jönni fog, számtalanszor levetítette önmagában egy üres falra, egy képzeletbeli vetítővel az utolsó mozdulatokat. Felegyenesedett a földhalom mellől és egy pillanatra megkapaszkodott a büntetés-végrehajtási intézet kerítésében még. Utoljára hátranézett oda, ahonnan jött, és egy mozdulattal a kiásott szabadság kapuján túl termett... Óvatos léptekkel, kerülve az őrtornyok fénycsóváit, elindult az épületek felé.

Hát így történt, hogy főhősünk pár napig ideiglenesen a kinti világ káoszából menekülve egy számára lelki biztonságot nyújtó börtön lakója lett. Majd felfedezték a nem várt vendéget, és megfelelő eljárás után döntöttek a sorsáról.

66. Sorrend

...miközben egy évszám után kutatott, hogy megtudja, mikor épült a ház, hogy megállapíthassa, milyen mértékű alázattal kell viselkednie a falak között, ahol vendégül látták... megérezte, itt ma nem a számok felől jönnek a válaszok... a bejárati ajtó feletti falrészén, kicsivel oldalt meglátta... /az élettől elzárt vagy csak elrejtett dolgok titkon önálló életet élnek/...a két kis vallási szobrot és az azoknak árnyékot adó, szintén üveggel elválasztott két kis darázsfészket, megértette, életünkben csak két igazi választás van: a lényegi kérdés a sorrend kialakítása...

/Fotó: Labancz Tamás/

/Fotó: Labancz Tünde/

67. Névjegykártya

Pedig tényleg az volt, tényleg ő volt...

Mielőtt Mr. Iterumot kisebb dulakodás után elvitték egy zubbonyban, szép, fehér, alig használt viseletben (igen, a cég nem engedhette meg magának azt, hogy az átlagtól eltérő figyelmet kiharcoló jövőbeli pácienseihez vadiúj „anti-szuperhős-kosztümöt” szállíttasson dolgozóival a helyszínre, felhasználva azt ott), egy dologról mindenki elfeledkezett. A közvetlenül a begyűjtés előtt Iterum kezéből kieső névjegykártya a földre hullott.

És ott is maradt a tusakodás után is.

Kicsivel később egy gyermek, aki addig egy bokor mögül megbújva figyelt csendben, lassan odasétált ezért a kártyáért és felvette azt. Rejtekhelyéről is látta ebből a tárgyból csak számára érzékelhető kékes energia hívogató fényét. Még csak most tanult olvasni, de ahogy csak tudta és mutatták neki, hangosan ejtette ki a betűket, szavakat.

Kislányhoz képest erőteljesen, de azért érthetően olvasta fel:

Misztej Itejum – planetae-ü...gynök

Vájjalok:

– új kezdetet, az adott helyen vagy mász planetae-án
– szegíték jeménytelennek tűnő helyzetekből való kijöve...telben, jészleges újjákezdésben

– bemutatom a jelent és a jövőt isz, szegíték mindenben
Bízzon bennem, Misztej Itejum, ha hisz bennem, jövők!

Hunyorgott egy nagyot a végén, miközben a távolba nézett, pont arra, ahol Mr. Iterum eltűnt a kíséreeivel...

...és ekkor a kékes energia, mely folyamatosan áramlott a kártyából, lassan a kezén átfutva a részévé vált.

68. A szerződés

– Tehát akkor itt, ezt kellene aláírnom?

– De miért nem látom jól a másik fél aláírását... Olyan ködös, rosszul olvasható!?

– Igen, értem, mindenki ezt a szerződést kapja, persze, megértem, de pontosan kinél tudok reklamálni, ha valami nem megfelelően sikerül a jövőben?

– Nem értem, nem biztos, hogy el tudom érni az illetőt?

– Húú, így nehéz lesz. Igazából ide se akartam jönni, de kellett. Mindent elolvastam tisztességgel, kétszer is... De egy csomó dolgot nem értek még most se. Hogy-hogy miért jöttem? Kellett, nem volt más lehetőségem...

– Oké, ne húzzuk az időt, aláírom, aztán megyek tovább. De egy kérdésem lenne még!

– A szerződés elvileg két fél közötti megállapodás egy bizonyos dolgot illetően, ugye?

– Az egyik fél én lennék, a másik Ő, viszont a szerződésben leírtak engem érintenek, ugye? Akkor egyáltalán mi szükség van az Ő aláírására?

– Jó, értem. Hosszú ideje így megy a dolog, igen, felfogtam! De, mégis, mit tud adni nekem, amivel én több lennék és nem tudom elérni saját szándékomból?

– Hogy mit? Mi köze ennek a hithez? Ááá... értem... Hmm... Értem... Várjon... Akkor, akkor elmesélnék valamit ehhez...

Talán 8 éves lehettem. Édesanyám és a nagynéném valakinek a haláláról beszélgettek.

Én nem messze álltam és hallgattam őket egy kerítés mellett. Csak félig figyeltem oda, pár szó szűrődött át: a halál szó

ilyen volt. Mivel többször is felhangzott ez a kifejezés, egy kis idő után megkérdeztem Anyámat: én is meg fogok halni? Félelemmel töltött el az a hangulat, ami belőlük áradt ennek a szónak a hangzatán...

És addigi életem legkegyetlenebb mondatát, válaszát hallottam akkor:

– Igen, de nagyon sokára...

Nem erre számítottam, nem ezt akartam hallani. Nem tűnt megnyugtatónak ez az egész. Félttem. Akkor félttem.

Most valami okosat kellene mondanom, megnyugtatót, ugye?

Hmm..

A kikerülhetetlent fogadjuk el, de ne törődjünk bele, jellemben legyünk indián harcosok, az életünk feladatai is ezt kívánják. Mindennap gondoljunk a halálra, de csak azért, hogy értékeljük az élet adta csodákat és értékkel bírjanak a cselekedeteink is.

És az se árt, ha...

– Hogy mit? Ne... Ne húzzam az időt? Rendben.
(Aláírva).

69. Mindenhonnan

„Minden... honnan,
vagy csak úgy... pont... van?
Terv nélküli rendezettség,
vagy Mesteri Lélekegység?”

Olvasta elsőnek leszállva a vonatról, egy oszlopra kiragasztott papírról. Majd elgondolkozott azon, vajon szándékosan és pontos időzítéssel ragasztotta-e ki az illető akkor és úgy a papírt, hogy ő is találkozhasson ezzel az írással?

Ebben a pillanatban odaértek a többiek is.

Mindenhonnan.

70. Egy tükör, egy univerzum – ahol majdnem felbukkan Klaus Molotov is

Volt idő, amikor Lui Leblanc, Sóbucka szülötte nem gyalog ment volna el egy ilyen útra és nem egyedül. De így alaCOOLt, és ő már megtanulta megkeresni a jó dolgokat a jelenben kiosztott kártyalapokból.

Az élet arra tanította, igaz, eltartott egy ideig, hogy minden helyzetből a legjobbat hozza ki... Így amikor útban Karmaosra, az út porát felbosszantva, elbotlott egy „K. M.” monogrammal ellátott kezítükörben, először önmagát nézte meg benne. 48 évesen a tükör talán nem dobta vissza kifogásolható tartalomként az arcképét az ő világába. És amúgy is, mit foglalkozzon ezzel? A tárgy nem a sajátja, K.M.-é volt a felelősség, a tükrének tartalmáért is, bárki is volt ez az illető.

/Fotó: Labancz István/

– Káemm, káemm... hogy vagy képes elhagyni egy tükröt ezen a helyen? – tette fel a kérdést leginkább önmagának, körbenézve a kihalt, poros úton.

Aztán összpontosított, erősen fogva meg a tükröt. Volt egy tulajdonsága, amiről kevesen tudtak a környezetében: ha egy tárgyhoz hozzáért, illetve szinte eggyé vált vele: nagy bizonyossággal megtudott pár dolgot annak tulajdonosáról. Így tehát becsukta a szemét és kb. 30 másodperc után, ahogy lenni szokott, szavak úsztak be a tudatába, a nagy feketeség közepére.

Jól olvasható, fehér színű betűkkel, szép lassan a következő feliratok jelentek meg: „celeb” (hihetetlen)... „életművész” (mimás?)... „zöld” (talán gyepmester?)...„fehér”... „zöld-fehér” (Úristen, Haladás-drukker!?)... „irodalom” (he?)... „írás” (legalább tud írni, ha már töksüket és nem hallja meg, ha elhagy egy tárgyat).

És innentől kezdve lett érdekesebb a „vetítés”: egy szót látott elméje távoli részéből lassan beúszni az előtérbe, de meglepő módon a betűk homályosak maradtak. (Talán) „bar-kács”... (nem) „Barabás” (vagy) „Bar... nás”?... (OK, de, hogy jön ide Káemm?).

Ezzel befejezettnek tekintette a spirituális nyomozást, ki nyitotta szemét, a tükröt pedig berakta a táskájába.

– Fél siker! – mondta ki hangosan és folytatta az útját.

71. Olvasmányok

Volt az az író, aki nappal Dezsőként élt, és volt az a könyve. Már nem emlékszem mikor, de valamelyik napszakban belebotlottam ebbe a polcravalóba, az viszont biztos, esti olvasmány lett, sokat adott, idővel sokkal többet is: az emberi jellem enciklopédiája lett számomra, amiből csak tanulni lehetett.

Aztán hallottam hírét Klausnak, később olvastam is róla. Egy őszi napon egy pillanatra láttam, felismertem őt: kisé egyedi járásával épp a villamosra szállt fel hosszú, barna kabátjában, egyik kezében egy zöld-fehér színű sál, másikban egy antológia, borítóján B. M. névével. Nem találkoztunk többé. De úgy alakult, megismertem B. M.-et, aki barát, alkotótárs és a „BAR” lett.

Egy hosszú folyamat után végre, hónom alatt a könyvünkkel azon tanakodom, mi következik most?

Előbb-utóbb kell egy másik olvasmány.

/Fotó: Labancz Krisztina/

72. Ami kell

Nekem másfajta végtelen kell, olyan, amelyik sok bejárattal rendelkezik, s amelynek könnyen elérhető kijáratai már messziről is jól láthatóak. Ezenkívül legyen benne számos civilizációs vívmány is, például szép, tehát megtekintésre kiállítható testek, bölcs lángossütő a hegy lábánál, aki még soha nem ment fel a hegyre... és még legyen benne sok-sok párna egy nagy ágyon, elejtve elejtett remény, terek kővárosokban, és egészen halk, mégis kedves beszéd, amely még az átlagos hangerejű emberi kommunikáció kategóriájába sorolható, ám nagyon közeli rokonságban áll az anyai suttogások könnyörtelenségével is.

Lehetséges végtelenek kezdőpontjában állok minden egyes pillanatban, a választás szabadsága nélkül, és arra sem vagyok képes, hogy a magam számára megfogalmazzam a tényt, mely szerint nekem másfajta végtelenre van szükségem: kisebbre is, nagyobbra is annál, mint ami rendszerint adatik.

/Grafika: Györgyi Csaba/

RÁADÁS

GYÖRE BALÁZS

születésnapra

3 nap
72 óra
72 év
a rózsza megvárt
csak egyetlen szirmát
veszítette el
három nap alatt

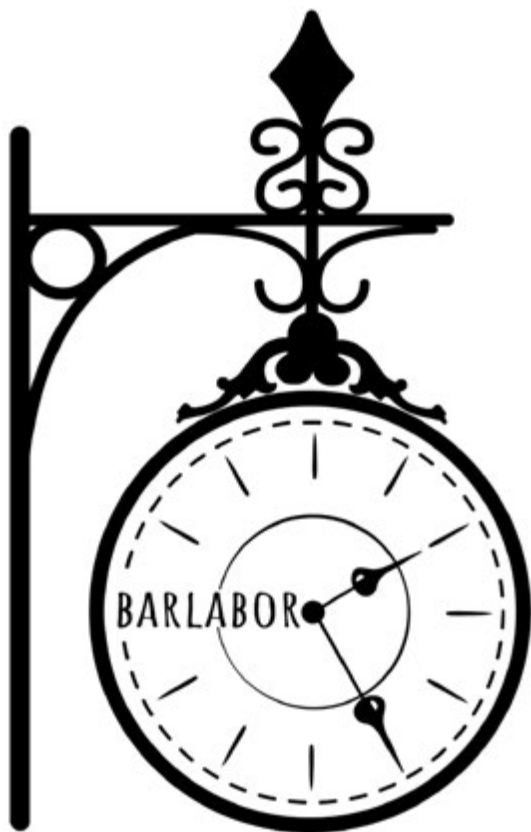
BARNÁS MÁRTON

Gondolatok Györe Balázs gyönyörű verséről

Hogy mérjük az idő múlását? Napok, évek telnek, szirmok hullanak, belső mozikat vetítünk, mert hűnek kell lennünk az emlékeinkhez, jelenünkhöz, a cinema paradísóhoz. Nem lényeges, hogy az évek telnek vagy a szírom hullik, a virág megvár, ami igazán értékes az életedben, életed virága, csak az számít, hogy önmagad légy, ahogy állsz az idő közepén.

/Fotó: Labancz István/

TARTALOM

GYÖRE BALÁZS ajánlója. 5

LABANCZ ISTVÁN Kik vagyunk mi? 6

BARNÁS MÁRTON (1-35.)

1. Könyves köszönet 9

2. A B-terv 10

3. Túl az éjszakán 11

4. Klaus Molotov összeomlása 13

5. Molotov virgácsa 14

6. Üdv, édes otthon! 17

7. Molotov koporsója 19

8. Itthon, otthon 22

9. Molotov Macskája 25

10. A hagyma héja 27

11. Utolsó álom az Arabs szürkénél 27

12. Beatnik 29

13. Molotov és az élet fája 29

14. Molotov az idő közepén 30

15. Molotov és a hangok emléke 32

16. Ébredés 32

17. Molotov fia 34

18. Molotov megbecsülése 35

19. Adagolás 37

20. Fuss 39

21. Vágyak 41

22. Vendégszeretet 42

23. A vértanú utolsó vallomása	44
24. Te	46
25. Szerelmem, Adria	47
26. Hívj vissza	48
27. Csoda	48
28. Kapcsolat szabályokkal	50
29. Retúr	51
30. Itt és most	52
31. Felkészül	54
32. Hím	55
33.	55
34.	57
35. Isten felé félúton	58

HAJDÚ MÁRK 60

HORVÁTH KINGA 61

LABANCZ ESZTER CSENGE (48-63.)

48. Egy emlékdoboz	62
49. Visszatalálás oda, ahol születtem	63
50. Fiktív levél	65
51. Mentróállomás	66
52. Börös bűnös	68
53. Téglá	71
54. Azon a nyáron	72
55. Sebesen, mint az élet	74
56. Orion	77
57. Ez is én vagyok	78
58. Főnix	81

59. Cím nélkül	83
60. Gyermeki szemekkel	85
61. Minden hópehely egy könnyed lépés	88
62. A hegyi remete és a kismadár	88
63. Ki ette meg a misszionáriust?	90

LABANCZ ISTVÁN (64-71.)

64. Az elrontott fotók megnézése	93
65. Sors és szökés	95
66. Sorrend	95
67. Névjegykártya	98
68. A szerződés	99
69. Mindenhonnan	101
70. Egy tükör, egy univerzum – ahol majdnem felbukkan Klaus Molotov is	101
71. Olvasmányok	104

GYÖRGYI CSABA (72.)

72. Ami kell	106
------------------------	-----

RÁADÁS – GYÖRE BALÁZS

születésnapra	108
-------------------------	-----

BARNÁS MÁRTON

Gondolatok Györe Balázs gyönyörű verséről	108
---	-----

Borítóterv/fotó: Labancz István
A borítón Klaus Molotov látható.
Könyv hátsó fotó: Labancz Dóra Lilla
Logó: Bálint Tibor

Dr. Kotász Könyvkiadó
(Kállay Kotász Zoltán e. v.)
2081 Piliscsaba, Kossuth Lajos u. 67.
E-mail: kotaszkonyv@gmail.com
Honlap: www.drkotasz.com

Felelős kiadó: Kállay Kotász Zoltán
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
Nyomdai kivitelezés: Premier Nyomda Kft.

ISBN 978-615-82489-2-1